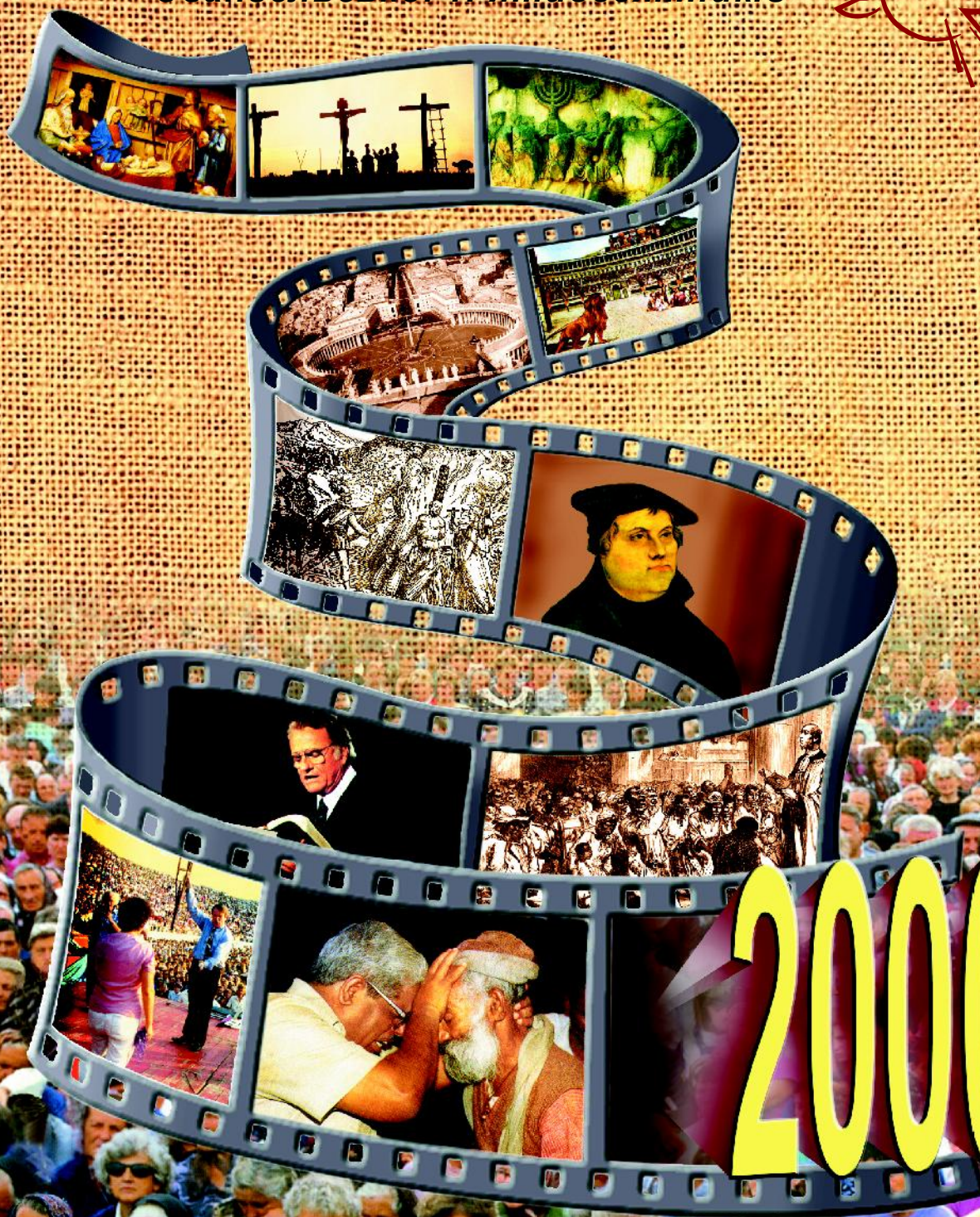

БЛАГОВІСНИК

№4,99

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

2000

* * *

Двадцятий вік здаємо до архіву
І з трепетом вдивляємось у ніч:
Що там попереду?

Фальшиво

Звучить акорд примарливих сторіч.

Чекаєм щастя...

Тільки серце плаче,
Не радує сучасний Діснейленд.
І чайкою розпачливо кигиче
Такий важкий життєвий дивіденд.

Спинити б час.

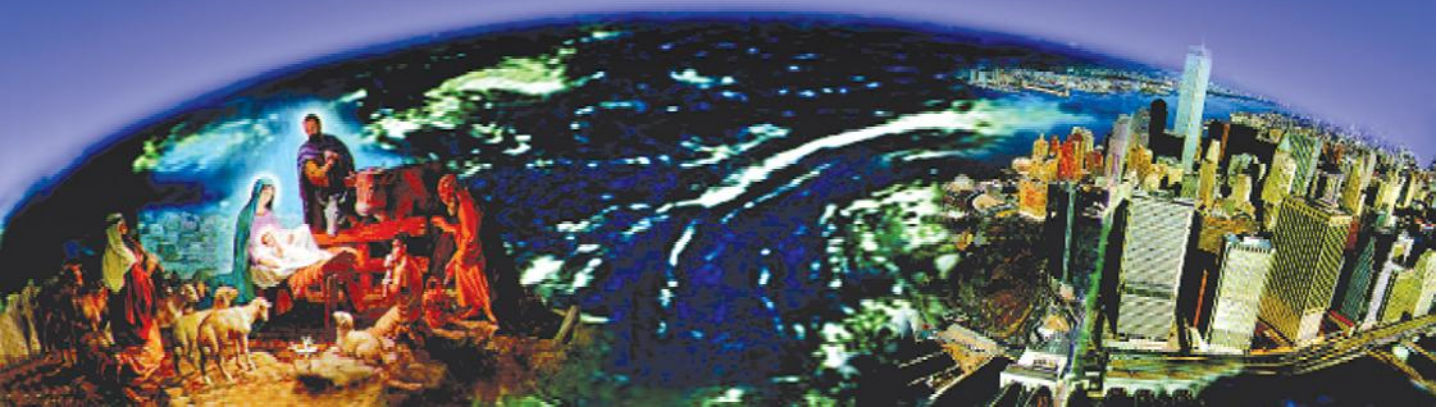
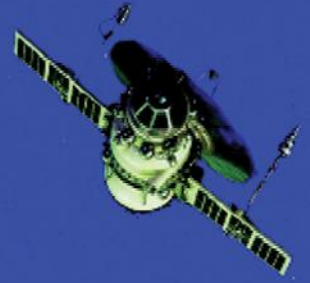
І біг свій зупинити.
Підняти з пилу втрачені слова
І наші мрії, долею побиті,
І світлий погляд доброго Христа.

Безпомічним та немічним припасти
До ніг Його, пробитих на хресті.
І тільки там збагнути, що є щастя
І що найбільш важливе у житті.

І суєту струсити, як непотріб,
І вслухатись, як серце калата.
А, може, то не серце — може, вкотре
До мене лине ніжний стук Христа?..

Через століття стукає — і знову
Життя вдихнуть в схололу хоче кров...
Я не здаю в архів Христове Слово,
Бо Він не здав в архів Свою любов.

Юрій ВАВРИНЮК

«Слава Богу на висоті, і на землі спокій, у людях добра воля!»

Лк. 2:14

Дорогі брати, сестри, дорогі читачі!

Минув передостанній рік другого тисячоліття, в якому минули наші успіхи і невдачі, хвилювання і втіхи, радощі і печалі — і завжди ми бачили Господню руку милості і благословення.

Тепер, стоячи на порозі третього тисячоліття, ми вітаємо Вас з Новим 2000 роком і великим, знаменним святом 2000-ліття Різдва Христового.

Нехай напередодні Різдвяних свят мир і спокій наповняють Ваші душі, любов і радість злинуть у Ваші серця.

Бажаємо Вам, дорогі брати і сестри, впевненості і натхнення в праці на ниві Господній, сімейного благополуччя, в приклад оточуючим проводити тихе і мирне життя, бути задоволеними та вірними в малому.

Своєму народові Господь дав багато можливостей для служіння і збудови Свого Царства, в якому тисячі вирваних з тенетів гріха людей отримали спасіння та надію на вічне життя.

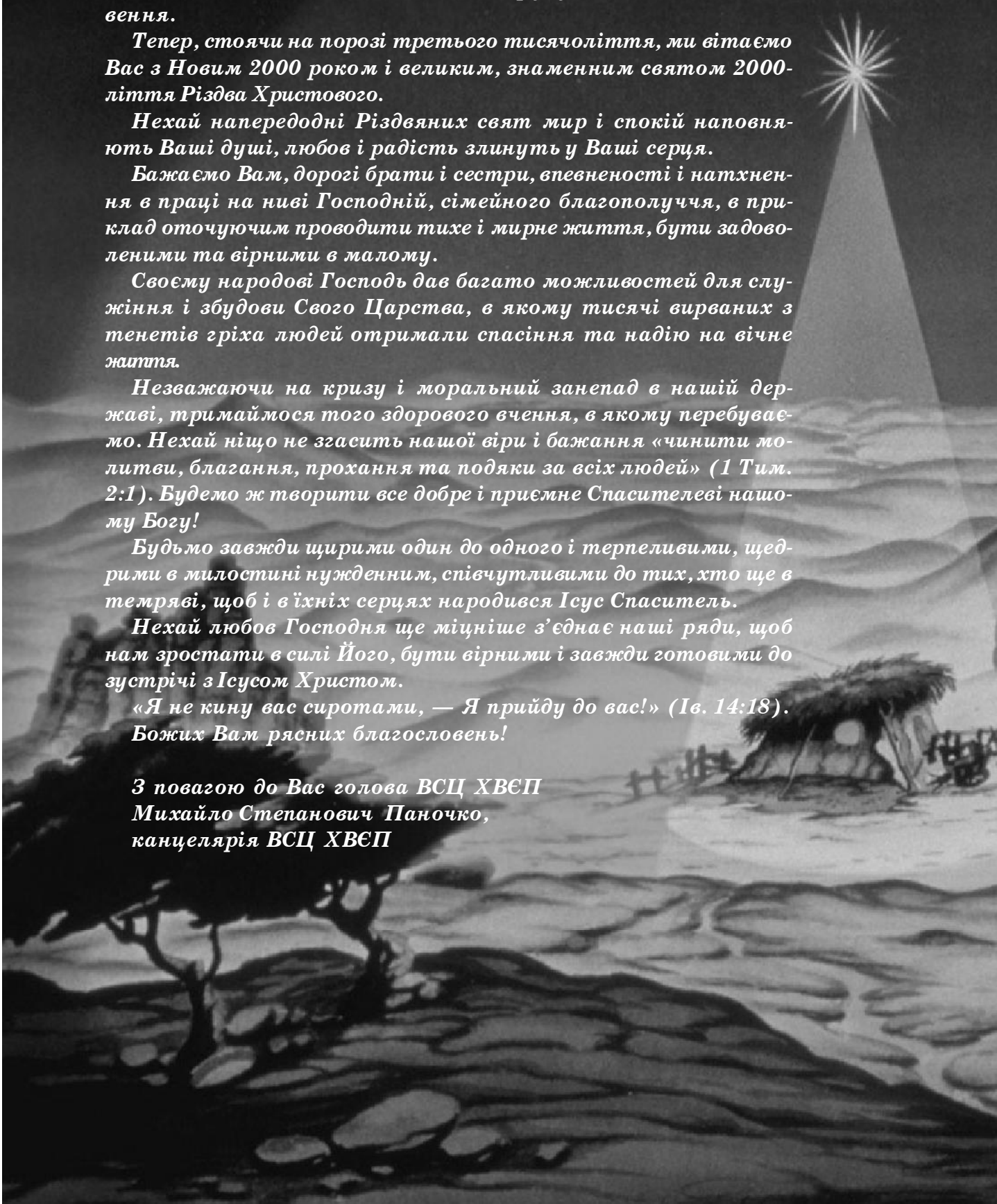
Незважаючи на кризу і моральний занепад в нашій державі, тримаймося того здорового вчення, в якому перебуваємо. Нехай ніщо не згасить нашої віри і бажання «чинити молитви, благання, прохання та подяки за всіх людей» (1 Тим. 2:1). Будемо ж творити все добре і приємне Спасителеві нашому Богу!

Будьмо завжди щирими один до одного і терпеливими, щедрими в милостині нужденним, співчутливими до тих, хто ще в темряві, щоб і в їхніх серцях народився Ісус Спаситель.

Нехай любов Господня ще міцніше з'єднає наші ряди, щоб нам зростати в силі Його, бути вірними і завжди готовими до зустрічі з Ісусом Христом.

*«Я не кину вас сиротами, — Я прийду до вас!» (Ів. 14:18).
Божих Вам рясних благословень!*

**З повагою до Вас голова ВСЦ ХВЄП
Михайло Степанович Паночко,
канцелярія ВСЦ ХВЄП**

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 4,99 (26)

жовтень-грудень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
43020, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а,
журнал «Благовісник»

Телефон: (03322) 544-06
Факс: (03322) 551-82
E-mail: Fedir@voice.lutska.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про
реєстрацію КВ № 3574 від
30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Юрій ТРОЦЬ
Віктор МОКІЙЧУК
Федір ЛЕБЕДЮК
Анна ЯРУТА
Лариса ОНИЩУК
Ольга МОРОЗОВСЬКА

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

Сторінка редактора	3
Представляємо область. Рівненщина	4
Поліські дороги євангелістів	5
Гортаючи поживклі сторінки	6
В. Антонюк. Сповідь	8
Ю. Вавринюк. Місіонер без диплому	10
О. Дудік. «Блаженні милостиві»	11

Апостол віри:
життя і служіння Сміта Віглсворта 14
С. Віглсворт. Наш воскреслий Христос 19

А. Новак. Підхоплення Церкви	21
Р. Паш. Підхоплення Церкви і суди Господні	22
Свідчення. «Це Бог ніс мене на Своїх руках»	24
10 найважливіших подій релігійного життя другого тисячоліття ..	25

В тенетах гріха.
Київський євангельський центр соціальної
реабілітації хворих на алкоголізм та
наркоманію

С. Перхальський. «Проблема наркоманії не
може не торкатися церкви»....28
Свідчення колишнього наркомана

В. Франчук. Христос на чужому полі?!	32
М. Борбинський. Немає більшої любові	33
О. Савченко. Який у вас характер?	37
Події, хроніка, новини	39
З'їзд християнської молоді України	40
На закінчення номера	42
Чуже ярмо	44
Проти чого ж ти протестував, Мартіне?	44

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Ось він вже біля нашого порогу — рік двотисячний. Ріктривог та очікувань, надій та новизни. Ще задовго до тієї «історичної» дати мільйони людей підраховують свої майбутні прибутки з нагоди глобального святкування. І чим ближче той «час ікс», тим швидше обертається наше життя, наші думки та плани навколо цього фантастичного привиду, який так вміло виліпили засоби масової інформації та людська слабкість до всього «круглого» та ювілейного. Святкування набирають такого розмаху, що перед ним тьм'яніють усі попередні фантазії людини й іноді здається, що окремі жителі планети тільки для того народилися і живуть, щоб «гідно» та «незабутньо» зустріти нове тисячоліття. Захоплюють дух грандіозні плани щодо відзначення ювілею Різдва Христового (яка побожність!). До речі, більшість майбутніх святкувальників з високим почуттям підкреслюють саме цю особливість свята — релігійну. І навіть відверті атеїсти та богозневажники із задоволенням включаються у загальну феєрію вшанування ювілейних іменин «найбільшого землянина» — Ісуса з Назарету. От тільки Він, напевне, єдиний, Хто залишиться збоку під час світових народних гулянь...

Він, мабуть, згадає в той час ті далекі часи, коли Його, маленьке дитинча, ніжно та обережно покляла земна мати у грубо збите корито для худоби. Згадає, що, на відміну від сьогоднішніх іменин, до Нього прийшли лише пастухи... Трохи згодом з'являться ще й мудреці, які одні з небагатьох побачили в Ньому Царя, Месію та Священника. Правда, це маленьке сімейне свято, яке не виходило за поріг небагатої хатини теслі, мало неприємності — довелося втікати аж до Єгипту. Та коли вже повернувся, виріс і почав свою діяльність, від Нього просто відвернулися. Прості люди, правда, любили Його слухати, ходили за Ним тисячами, а от ті, хто повинен був достойно зустріти Месію Ізраїля (ну, хоча б тисячну частинку сьогоднішньої переддвотисячної ейфорії!) — священники та книжники — зустріли вороже... «Прийшов до Своїх — і Свої не прийняли». А далі — ще гірше: ходили за Ним, слухали, їли хліб, співали «осанну», кидали пальмове віття Йому під ноги, а завтра: «Розіпни Його!» І — розп'яли...

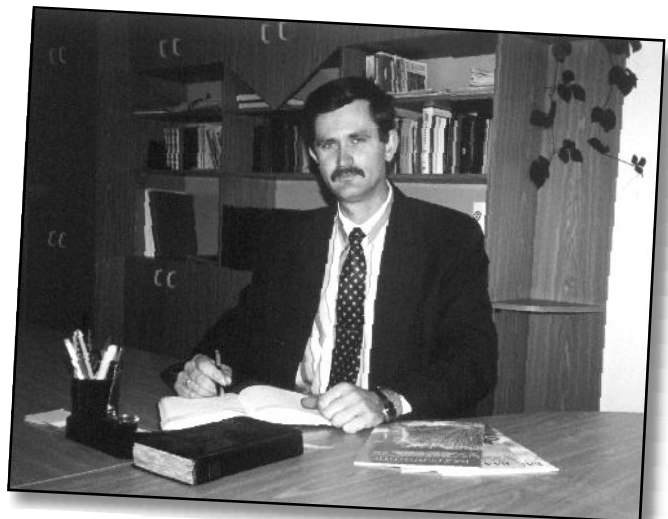
В ту ніч, коли мільйони землян будуть піднімати келихи в честь Христа, Який народився рівно дві тисячі років тому (ах, і дата ж яка!), коли небо вибухне тисячами феєрверків і забамкають тисячі церковних дзвонів, коли планета Земля здригнеться від дружнього «алілуя», Ювіляр, можливо, згадає, як одного разу ця Земля вже затряслася. Спочатку вона затремтіла від невимовно болісного: «Пити!», потім — від страдницького: «Звершилося!» Тоді також була ніч: німа та чорна. Її не розрізали промені різноколірних прожекторів, як це планується у теперішню новорічну ніч, і тоді не було чути оптимістичних прогнозів на майбутнє. Лише грубі вуста бездушного вояки прошепотіли: «Він воістину був Син Божий!» На жаль, в ту ювілейну ніч мало хто згадає разом з Ісусом, як планета тоді здригнулася ще раз. Третього дня землетрус захитав не лише гробницю Йосипа Ариматейського, його епіцентр був у самому пеклі, яке раптом втратило свою силу, а смерть — перемогу. Мало хто згадає, як через півтора місяця Єрусалим знову хитало — апостоли молилися молитвою нової П'ятидесятниці...

Дехто чекає, що 31 грудня на землю прийдуть якісь катаклізми, землетруси. Їх не буде — цифра 2000 стає таємничою лише у нашій свідомості, і ця новорічна ніч нічим не відрізнятиметься від інших. А якщо й будуть, чи дійде їх відгомін до наших, зачерствілих в матеріалізмі сердець?

Тоді, після П'ятидесятниці, люди запитували: «Що нам робити?» не тому, що місце, де молилися апостоли, затрусилася, а тому, що Дух Святий захитав їхні серця. І сьогодні на порозі третього тисячоліття нам потрібна П'ятидесятниця, яка б збудила планету від сну та невір'я. Але тодішня П'ятидесятниця втілювалася у життя через апостолів. Сьогодні Дух Святий хоче це зробити через нас з вами. Пам'ятайте це, поки годинник ще не відбив північ. Поки Дух Святий щена землі. Поки продовжується «день Господнього помилування».

А поки що ми чекаємо свята. Нехай воно буде для нас справжнім святом. «Бо народився... для ВАС Спаситель...» Для вас, для мене, для всіх.

Зі святом, з ювілеєм, дорогі читачі!

Представляємо область

Старший пресвітер
церков ХВЄ Рівненської області

**Василь Дем'янович
АНТОНЮК:**

**«Найкращий метод у духовній
праці — це працювати
в одному дусі»**

— Рівненщина має найбільшу кількість церков з усіх областей України. Як Вам вдається працювати з ними?

— Є бажання відвідати кожну церкву області, але, відверто кажучи, не встигаю це зробити. Прошу вибачення у тих церков, які не встиг відвідати. «І це зроблю, як схоче Господь та будемо живі».

— Ваше бачення методів духовної праці обласного об'єднання і кожної окремої церкви.

— Найкращий метод у духовній праці — це працювати в одному дусі (2 Кор. 12:18). А якщо є різні думки стосовно тих чи інших методів праці, то чи не розійшовся апостол Павло з Варнавою, взявши з собою Силуана, а Варнава Марка? Вони розуміли, що роботи для них вистачить. Краще розійтися з миром, аніж приступати до праці з різними думками. Інакше це не збудує справу, а розвалить її.

— Що Ви бажаєте церквам області?

— Моє бажання, щоб кожна церква залишила релігію та формалізм, а зростала більше у благодаті, щоб кожен член церкви був хрещений Святим Духом і повно-

та усіх дарів Духа діяла у церкві. Саме це потрібне справжнім п'ятидесятникам.

— Наскільки область є місіонерською? Як широко представлені рівненські місіонери в інших областях України та за її межами?

— Церкви Рівненщини подарували багато здібних та обдарованих місіонерів для України та Росії. Вони трудилися і трудяться в Удмуртії, Карелії, Чувашії, багатьох областях Росії, Хабаровському краї та на Чукотці.

Голова Союзу ХВЄ Росії В.М. Мурза та його заступник Н.П. Решиковець — вихідці із нашого краю. Більша частина життя нашого земляка єпископа Пилипа Швирида

минула у Горьківській області, де він фактично був місіонером.

Сьогодні далеко за межами області та й навіть України відомі наші євангелізаційні групи «Авен-Езер» та «Салім».

— Ваші побажання читачам журналу.

— Будіть народ, поки не пізно. «Надходить ніч, коли ніхто нічого не зможе виконувати» (Ів. 9:4). «Нехай же ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого небесного» (Мт. 9:16).

Рівненське обласне об'єднання церков християн віри євангельської

<i>Зареєстровано церковних громад</i> —	200
<i>Членів церкви</i> —	23100
<i>Пресвітерів</i> —	216
<i>Дияконів</i> —	240
<i>Регентів</i> —	130
<i>Вчителів недільних шкіл</i> —	456
<i>Навчається дітей в недільних школах</i> —	9000
<i>Недільні школи</i> —	148

Подільські дороги євангелістів

Нотатки до історії церков ХВЄ Рівненщини

Перші паростки християнства під благословенням Засновника нашої віри — Господа і Спасителя Ісуса Христа — з'явилися на західноукраїнській землі в сиву давнину. Неможливо стисло оповісти про ті поневіряння, знуцання та переслідування, через які пройшли перші проповідники Євангелії на Рівненщині. Зародження християнського руху на теренах нашого поліського краю супроводжувалось багатьма подіями суспільного та політичного значення.

Так, в середині XVI століття в селі Пересопниця, що під містом Рівне, було видано українською мовою «Пересопницьке Євангеліє». Поклавши на нього руку, на ньому присягають президенти нашої держави на вірність Україні та її народу.

А ще через чверть століття під вежами Острозького замку Іван Федоров видав всесвітньо відому «Острозьку Біблію».

У другій половині XIX століття до поліського краю прибув з вістю Євангелії проповідник Іван Рябошапка. Ми не знаємо подробиць його перебування на наших землях, але відомо, що в ті далекі роки

тут уже були організовані євангельські церкви.

Після буремних років першої світової війни та різних революцій до рідної домівки поверталися з фронтів земляки. Багато хто із них зустрілися там з Ісусом. Вони почали звіщати у своїх селах про нове життя у Христі. Знедолені люди, змучені воєнним лихоліттям і виснажливою працею та спраглі правди, потягнулися до Євангелії. Стали організовуватись євангельські гуртки, які згодом вирости під дією Духа Святого в церкви. Добра Новина ширилась по всіх регіонах Рівненщини.

На початку XX ст. в багатьох містах Америки горів вогонь пробудження. В той час наші країни перебували там на заробітках. Багато хто із них покаялися, отримавши хрещення Духом Святим із ознаками інших мов, і повернулися до рідного краю із вченням про П'ятидесятницю.

У 30-х роках цього століття декотрі з них, зокрема М. Нагорний та І. Герес, почали проповідувати повну Євангелію на Кременеччині — це на південь від Дубенського району. Одночасно несли

вість про П'ятидесятницю брати і на півночі Полісся. Благословенним Божим працівником став К. Ліонович із білоруського села Маньковичі, яке межує з Дубровицьким районом нашого краю.

Після Брестського договору (1921 р.) землі Західної України відійшли до Польщі. Нова влада почала реєструвати церкви п'ятидесятників. Численні євангельські громади ХВЄ відчували духовну потребу скликати установчий з'їзд Християн Святої П'ятидесятниці. Він відбувся 19-20 травня 1929 року в селі Стара Човниця на Волині. Тут було прийняте рішення дати назву Союзу — Християни Віри Євангельської.

Тоді в християнському середовищі не вистачало знань Слова Божого, щоб запобігти негативним проявам. Появилися лжечення — стригуни, скакуни, німотствуючі і суботствуючі, були момотюківці та мурашківці. Але Виноградар — Отець Небесний — повідтинав всі ті галузки, що не приносили плоду, а лише компроментували віруючих в очах громадськості.

Союз ХВЄ почав організувати курси з підготовки регентів та вчителів для недільних шкіл і видавати навчальні посібники, також проводити семінари для проповідників. По багатьох церквах були організовані хори та молодіжні гуртки. У місті Гданську (Польща) у 1932 році була заснована школа Союзу ХВЄ, яка у 1935 році переросла у Біблійний інститут. У ньому навчалися брати із Рівненщини, котрі були відомими в нашому братстві; це — Андрій Давидюк, Олександр Давидюк, Порфирій Ільчук, Антон Нікітчук, Юхим Стрежа та інші.

<i>Церковні хори —</i>	<i>126</i>
<i>Місії —</i>	<i>3</i>
<i>Молитовні дома —</i>	<i>142</i>
<i>Будується молитовних домів —</i>	<i>24</i>

В області функціонують:

- Рівненський біблійний інститут;*
- школа-курси служителів церкви;*
- курси регентів;*
- оздоровчий дитячий табір «Світанкова зоря»;*
- 3 радіопередачі;*
- друкарня «Світанкова зоря».*

У тридцятих роках з'їзди ХВЄ проходили на теренах нашого краю: в 1932 році в Степані Сарненського району, в 1935 — в селі Селець Дубровицького району, в 1938 — в Глинську Здолбунівського району. Церкви ХВЄ Рівненщини неодноразово відвідували Дональд Джі, Густав Шмідт, М. Пейсті, А. Бергольдц та інші брати з Америки і Європи.

Осінь 1939 року принесла важкі зміни до нашого краю. Тоталітарна комуністична влада багато завдала страшних страждань для християн. Провідних братів було ув'язнено, а в деяких церквах забрали будинки молитви.

В 1941 році нове лихо, великі випробування звалились як на весь наш народ, так і на

християн. У роки воєнного лихоліття по-особливому Бог вживав Столярчука Луку із села Підріжжя, що на Волині. Він часто навідував церкви, що в північних районах області. В якій тільки громаді побував брат Столярчук, там загорявся вогонь пробудження.

В Степані 1942 року знову відбувся з'їзд церков ХВЄ Рівненщини та Волині. На ньому головував брат Юхим Стрелка. Всі делегати конференції відчували, що на їхні церкви насуваються важкі страждання. Була потрібна нова тактика. Невдовзі після тієї пам'ятної і благословенної зустрічі Луку Столярчука було закатовано, Ю. Стрелка в 1944 році був висланий в Сибір, де він помер. Інші учасники опинилися в тюрмах і таборах.

В 1945 році під тиском влади між лідерами ЄХБ та ХВЄ була укладена сумнозвісна «Серпнева угода». Майже всі громади ХВЄ, що в Рівненській області, ввійшли до баптистського Союзу. У всі роки перебування п'ятидесятиників у Союзі ЄХБ старшим пресвітером завжди мав бути баптист, а заступник із ХВЄ. У різні роки заступниками старшого пресвітера були брати: А. Нікітчук, М. Давидюк, А. Ващишин, М. Мулярчук. Ще у нашому братстві працювали такі брати: О. Давидюк, К. Калюта, І. Наливайко.

У 1948 році мав відбутися підпільний з'їзд ХВЄ у м. П'ятихатки Дніпропетровської області. Брати із Рівненщини П. Ільчук та А. Нікітчук поїхали туди. Та додому вони не

Гортаючи поживклі сторінки

Из жизни Союза Христиан Веры Евангельской в Польше.

Наше путешествие по Ровенской области

10-го февраля я вместе с братьями Иваном Якимчуком и Владимиром Гурским отправился в путешествие. Главной целью была Степань, где на 12-ое был назначен Съезд, но по дороге туда мы узнали, что Съезд отменен, и тогда мы и шедшие с нами другие братья пошли в общину Вербче. Там на собрании Господь через возложение рук крестил Духом Святым 3 души, и с этого собрания начались наши благословения. 13-го февраля мы прибыли в Ромейки, где имели 5 благословенных собраний, во время которых 10 душ отдались на служение Господу и 12 душ Господь крестил Духом Святым. Аллилуйя! 15-го февраля пришли в Желудск, где имели многочислен-

ное и благословенное собрание. Так как в этой общине было мало верующих, крещенных Духом Святым, то мы предложили назначить на 16-ое пост и молитву о крещении Духом, Святым. С раннего утра стали собираться верующие на молитву, и за первой же молитвой Господь начал благословлять, крестив 3 души Духом Святым. Это еще более подогрело ревность к получению крещения Духом Святым и на следующих шести собраниях 12 душ обратилось к Господу и 24 получили крещение Духом Святым. Началось пробуждение. Собрание, несмотря на будничные дни, было переполнено, т. к. люди оставляли все и шли в собрание, где пел хор в полном составе. После прощального собрания братья и сестры хористы вызвались пойти с нами в путешествие, и все мы направились в Бельсковолу, где работает брат Кречик. Там имели двухдневный пост и преломление хлеба. На многолюдных собраниях Господь чудно действовал и до 30 душ обратилось к Господу, и 35 душ получили крещение Духом Святым. Затем посетили общину в Сопачеве, где на собрании присутствовало до 1.000 душ. Господь крестил 30 душ Духом Святым и 14 душ отдались Господу. В Подцаревичах у брата Войтовича имели чудное, многолюдное собрание и 15 душ получили крещение Духом Святым, а 7 душ покаяться. Аллилуйя!..

Лука Столярчук,
журнал «Примиритель», 1939 рік

повернулися, бо їх там було ув'язнено.

В селі Ільїн Гоцанського району влада вишукувала будь-який привід, аби заподіяти зло місцевій церкві. В 1960 році знайшли якийсь надуманий злочин у діях служителів. За це три брати були засуджені на п'ять років. Дім молитви був розвалений.

В роки так званої перебудови для братства ХВС прийшло деяке полегшення. У 1989 році, 23 травня, церкви п'ятидесятників, які входили у ВРЄХБ вийшли з нього і приступили до організації Союзу ХВС. Того ж року, 24 червня, в м. Рівне відбулася під головуванням брата Романа Біласа установча конференція п'ятидесятників Рівненської області.

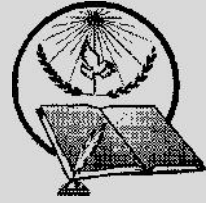
В об'єднання ввійшли деякі нересторовані церкви ХВС і ті, що вийшли із ВРЄХБ. На конференції старшим пресвітером було обрано Мулярчука М. А., а заступниками Антоюка В.Д. і Гринчука О.С.

Життя спонукало наше братство до структурних змін. Для більш плідної духовної праці було утворено чотири регіони: північно-східний — старшим пресвітером цього регіону було обрано В.Д. Бричку; північно-західний — старший пресвітер Шкіндер Р.М.; центральний — Гринчук О.С. і південний — Сірчук М. М.

У 1997 році на конференції ХВС Рівненщини брат Мулярчук М.А. попросив, щоб його звільнили від служіння. Конференція обрала старшим пресвітером церков ХВС Рівненської області Антоюка В.Д., а заступником — Гринчука О.С.

Щорічно відкриваємо і реєструємо більше, ніж двадцять церков. Великою радістю для нашого обласного об'єднання було почути про те, що три церкви, які до цих пір входили до Союзу ЄХБ, бажають перейти до нашого Союзу. Це церкви сіл Володимирецького району — Сопачів, Половля і Щоків.

**Видавництво
«Світанкова зоря», м. Рівне**

Видавництво і друкарня розпочали свою роботу у 1992 році. У березні 1994 року відбулося відкриття і освячення нового приміщення друкарні.

Видавництво готує до друку і друкує християнську літературу, буклети, календарі, підручники для християнських навчальних закладів. У друкарні «Світанкова зоря» друкуються журнали «Благовісник», «Євангельський голос», християнські газети.

**м. Рівне,
вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71**

Рівненська делегація на 5 З'їзді Всеукраїнського Союзу Церков ХВСП

Сповідь

Коли ми візьмемо в руки Слово Боже і уважно простежимо його, то у нас виникне багато питань і недорозумінь відносно сповіді. Одні вважають, що сповідь має бути тільки перед Богом, інші говорять про сповідь тільки перед служителем, інші перед пророком. Деякі визнають тільки сповідь один перед одним, а дехто ні перед ким. Отож, розгляньмо це питання у світлі Слова Божого. Як і перед ким сповідалися мужі Божі.

Сповідь перед Богом

«І нехай вухо Твоє буде чутке, а очі Твої відкриті, щоб прислухатися до молитви раба Твого, якою я молився сьогодні перед лицем Твоїм, день і ніч за ізраїльських синів,

новище в присутності Бога, закричав: «Горе мені, погиб я». Бог вказав йому на його нечистість під час сповіді. Коли людина визнає свою вину, сповідує її і кається, Дух Святий наповнює її серце — і тоді Бог людині прощає. Прощена людина не буде показувати пальцем на інших і не скаже: «Горе їм, гинуть вони», а буде плакати і просити прощення у людей і Церкви, бо цій людині простив Бог, бо ця людина мала сповідь перед Богом у визнанні свого гріха.

Сповідь один перед одним

Коли ми читаємо послання апостола Якова, то знаходимо в ньому таке місце: «Отож, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах

чи сестри, яку ти образив. Кайся перед ними, сповідайся, проси прощення і того, щоб цей брат чи сестра за тебе помолитися. Ця сповідь один перед одним повинна бути обов'язковою, інакше ти будеш духовно хворим. Коли ж хворий тілесно, доки не зробиш цього — не видужаєш і будеш порушником Слова Божого (Матв. 5:23-24).

Сповідь перед служителем

На цю тему ми поговоримо більше, ніж про інші, тому що не в усіх співпадають думки з цього питання. Спілкуючись зі служителями, а особливо відвідуючи зібрання пророків, бачимо, що вони або цю місію беруть на себе, або посилають сповідатися до служителів. Ці ж засідають у кімнатах, і великі черги людей з різних місцевостей ідуть до них і сповідають не прогріхи, про які писалося вище, а справжні смертні гріхи.

Отож, порозважаймо про це на основі Слова Божого.

«І сказав Ісус до Ахана: Сину мій, воздай же славу для Господа, Бога Ізраїля, і признайся Йому, і подай мені, що ти зробив? Не скажи неправди передо мною!» Це можна назвати передсмертною сповіддю Ахана. І відповів Ахан: «Дійсно, згрішив я Господеві, Богові Ізраїля, і зробив так так». Що ж сказав Ісус Навин? «Нащо ти навів нещастя на нас? Нехай на тебе наведе це нещастя Господь цього дня!»

Скільки сьогодні є цього нещастя серед християн. Яків пише прямим текстом: «Перелюбниці і перелюбники, чи ж ви не знаєте, що дружба зі світом, то ворожнеча проти

«Сповідь цілює рану на серці; так, як хірург розрізає нарів, щоб інфекція вийшла назовні, так і сповідь розкриває рану, виводить яд і цілює внутрішність»

(Харолд Ліндселл).

Твоїх рабів, і сповідався в гріхах ізраїльських синів, якими грішили ми проти Тебе. Я і дім батька мого грішили» (Неєм.1:6). «І молився я Господеві, Богові моему, і сповідався, і кавав: «О, Боже мій, Господи великий та грізний, що стережеш заповіта та милість для тих, хто кохає Тебе» (Дан.9:20).

У наших щоденних молитвах ми повинні кожного разу сповідатися перед Господом у наших проступках перед Ним. Ісая, побачивши своє ста-

і молиться один за одного, щоб вам оздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведника» (Як.5:16). Апостол Яків написав цю істину під натхненням Святого Духа і не помилився. Нам усім потрібно розрізнати гріхи і прогріхи. На мою думку, прогріх — це недобре подумав на брата, з уст вийшло недобре слово, образив вчинком, сказав неправду, обмовив і т. і. За ці вчинки не потрібно йти сповідатися до пастора, а треба якнайшвидше бігти до брата

Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається. Чи ви думаєте, що даремно Писання говорить: «Жадає аж до заздрості Дух, що в нас пробуває» (Як.4:4-5). «Ану ж тепер ви, багачі, плачте й ридайте над лихом своїм, що вас має спіткати: ваше багатство згнило, а ваше вбрання міль поїла! Золото ваше та срібло ваше поіржавіло, а їхня іржа буде свідчити проти вас, і поїсть ваше тіло, немов той огонь. Ви скарби зібрали собі на останні дні» (Як.5:1—3).

І сьогодні, хто ти є такий, що дозволяєш собі прощати гріхи, приймати сповідь від тих людей, яких ти не знаєш і які сповідали свій гріх, але не залишили його? «Хто ховає провини свої, не буде мати успіху, а хто признається та й кидає їх, той буде помилуваний» (Пр.28:13). Розмовляючи з такими друзями і подругами цього світу, а вони при Церкві, то чую від них: «Я свій гріх сповідувала» — і називають того чи іншого служителя, який взяв на себе їхні гріхи, не вказавши для цього підстави.

Отже, хто ж повинен приймати сповідь? У Рівненській області це питання ми вирішили так:

1. Сповідь повинен приймати тільки пресвітер місцевої церкви і тільки від своїх членів.

2. Заборонити приймати сповідь пророкам і сповідатися перед ними, хто б вони не були, бо справедливий пророк

будує церкву, а неправдивий руйнує її.

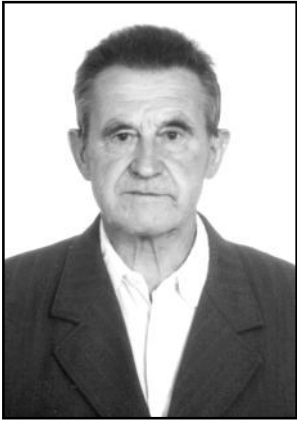
У своїй службовій практиці я мав випадок, про який коротко розкажу. Одного разу я їхав з дружиною відвідати одну церкву, де зібралось багато гостей. Там були брати з США і Канади, які добре мене знали. Поставивши своє авто на вулиці, ми підійшли до дверей молитовного будинку, де багато хто нас бачив. Простягнувши руку до дверей, щоб зайти в молитовний дім, чую голос: «Іди в село таке-то і там приймай сповідь». Я зупинився, але, намірившись заходити, чую той же голос. Я промовив до дружини: «Вертаємось». Вона запитала: «Чому?» Дорогою я розповів дружині, що спонукало мене їхати назад. Там лежав при смерті старенький дідусь,

який мене добре знав і не міг померти. Він зробив передсмертну сповідь. Помолившись з ним, ми поїхали додому, а дідусь тієї ж ночі пішов на спочинок. Помер.

Отож, моя порада тим пресвітерам, які насмілюються приймати сповідь від незнайомих братів і сестер з інших церков, які ухилиються і бояться сповідуватися перед своїм пастором, щоб не нести церковного покарання: зупиніться — Бог прощає гріхи — тільки Бог, і тільки тим, хто їх кидає і ніколи не повертається до них.

Василь АНТОНЮК,
старший пресвітер церков
ХВС Рівненської області

Місіонер без диплому

Якось при зустрічі директор друкарні «Світанкова зоря» Володимир Приг звернувся до мене з проханням:

— Ти знаєш, є у нас в Рівному один брат — Іщенко Михайло. Звичайний, нічим не примітний брат, але уже багато років виконує особливе служіння — відвідує хворих в інтернаті у місті Здолбунів та в психлікарні в селі Урвеня. Треба, щоб ти про нього написав у журналі. Я передам тобі його особисті записи.

Через деякий час у мене на столі лежав тоненький шкільний зошит з почерком малограмотної людини, у ньому ще декілька фотографій, вирізки з газет. Я декілька разів перечитував ці записи і, відверто кажучи, кожного разу відкладав вбік: як редактор, я розумів, що вони, безперечно, не годяться до друку. Але в пам'яті постійно спливали слова Володимира Павловича: «Ти обов'язково про нього напиши. Брат достойний цього. Я декілька разів возив його машиною в інтернат. Він робить велику справу, хоч багато хто і не розуміє його...»

Так, його мало хто розуміє. Людина похилого віку (йому 75 років), інвалід війни — чи не краще посидіти вдома і відпочити? Але сам не має спокою, та й іншим набридає.

Ми за останні роки звикли до місій, які тоннами розвозять іноземну гуманітарну допомогу, звикли до того, що нам постійно хтось допомагає, надіємося, що «багатші» брати-емігранти пропонують наші грандіозні проекти. Але не завжди успіх

відповідає розмахові нашого задуму. Але, на жаль, ми забуваємо, що Господь хоче жертви від нас особисто. Жертвувати чуже легко. А от своє, власне — чи часто ми віддаємо Богові?

Брат Михайло не має спонсорів. І він не є популярним євангелістом, що їздить від міста до міста за заздалегідь складеним графіком. Він просто за власні мізерні кошти закупає продукти чи бере свої домашні і з такими простими подарунками їде до хворих. Вирощує овочі на своєму городі, власноручно їх консервує, виготовляє варення і кожної неділі з такими гостинцями вирушає або в здолбунівський інтернат для престарілих, або в Урвеню, де знаходяться психічно хворі люди. Але туди ще треба доїхати з Рівного. І брат задовго до початку зібрання приходив до дому молитви і «набридає» власникам легковиків проханням завести його до хворих. А разом і взяти участь у маленькому зібранні. І хоча п'ятидесятиницьких громад у Рівному не одна і не дві, а легкових машин — сотні — з транспортом має постійні проблеми.

Проблем висчало і висчає також й у стосунках з адміністрацією закладів, які відвідує Іщенко. Хто для них цей дивний дідусь, який в торбинці щось там возить, ходить по палатах, проповіді і не дає спокійно працювати? І виганяли, і забороняли, а він все їздить та їздить. І — проповіді. І не теоретично, а на практиці. Він звертає увагу на такі дрібниці, про які більшість місіонерів навіть і не здогадається, що вони щось значать у проповіді, або вважають за прилипливе вникати в них. Спекти пиріжок, привезти банку звичайного варення, стару одяжину чи взуття, або навіть обрізати хворому нігті на ногах — це і є пра-

ця Михайла Іщенка. Він розповідає: «Маю два городи і сад. Вирощую все, відвожу у Здолбунів, Урвеню. Овочі та фрукти вожу свіжими, соленими, квашеними. Сам копаю землю, саджаю, поляю, поливаю...» Буденно — чи не так? Але в цій буденності — серце самарянина.

Він не лише приходив до хворих з ось такими нехитрими гостинцями. Він розповідає їм про Бога, молиться за них. І Бог відповідає. Перебуваючи у надзвичайно важкому фізичному та моральному стані, деякі хворі отримували прощення і зцілення від хвороб. Можливо, на фоні великих результатів, якими люблять хвалитися деякі євангелісти та проповідники, праця брата здається невеликою та мало значущою. Але, за його словами, там такі самі люди, як і скрізь, з такою ж душею, яка має потребу в Бозі. Та вони всіма забуті. Особливо боляче бути в Урвені. Там знаходяться психічно хворі. Здавалося б, чим можна їм допомогти? Брат згадує: «На початку наших відвідин вони заходили в їдальню, де проводили служіння, в шапках. Ходили, розмовляли, кричали. За них молилися, розказували про Божу любов. Сьогодні сидять тихо, що й муху чути. Встають на молитву, говорять «Отче наш». Перестали битися, стали слухняні... Нам керівництво заборонило приходити до них, мовляв, вони ж психічно хворі, яка з них користь. Кажу: — Не робіть з них звірів. Вони радіють нам...»

Це, напевне, і є найвища нагорода за твою працю — коли тобі радіють. Не всі здорові радіють роботі, яку виконує Михайло Іщенко, навіть християни не всі розуміють його, але він все ж продовжує наскільки може і наскільки розуміє просту, але — без сумніву — Божу працю. Йому потрібна допомога. Фізична, фінансова, матеріальна, але найбільше — моральна. Він хоче, щоб його просто зрозуміли. Так, як розуміють його працю ті, кому він присвятив своє життя.

Юрій ВАВРИНЮК

«Б
Л
А
Ж
Е
Н
Н
ІМ
И
Л
О
С
Т
И
В
І»

Олександр ДУДІК

Основою моєї проповіді буде дуже знайома історія про милосердного самарянина, яка записана у Євангелії від Луки.

Все почалося з розмови Ісуса Христа із законником. Він, «спокуюючи Ісуса, питав, що робити, щоб успадкувати життя вічне?» Ісус відповів про дві найбільші заповіді: «Люби Бога понад усе, всім, всім, всім, а ближнього свого люби так, як самого себе». Цей, бажаючи оправдати себе, запитав: «Хто мій ближній?»

Ісус розповідає про нещастя однієї людини. Вона йшла із Єрусалима до Єрихона пустинною дорогою, і там напали на неї розбійники. Все закінчилося дуже трагічно для цієї людини.

І ось цією дорогою ідуть люди: один за одним, три чоловіки. Перший священик, другий левит, третій самарянин. Нещасний лежить ледве живий. Священик побачив і пройшов мимо. Другий, левит, приступив, написано, подивився і теж пройшов мимо. А третій самарянин був. Підійшов до нього, побачив, змилосердився і, приступивши, перев'язав... Посадивши на осла, відвіз у гостинницю. Запитання: чому перші два пройшли мимо? І чому третій не пройшов мимо нещасного? Чому?

Що було спільного у цих трьох? Вони всі троє знаходилися на одній дорозі, вони всі були там, на місці нещастя, всі вони бачили зраненого. Чим відрізнявся третій? Про нього написано, що він змилосердився.

Він змилосердився... Цього не написано про священика, цього не сказано про левита. Законник, якому Ісус розповів цю притчу, сказав, що ближній той, хто зробив йому милість. Це те, що відрізняло його від інших двох. Той, що допоміг, мав дуже важливу рису: він мав милосердя, він мав милість. А ось ці двоє загубили найважливіше у Законі. За-бу-ли! А це був священик, і це був левит. Ісус про сучасників того левита й священика казав: «Ви забули найголовніше у Законі — милість забули. Ви пам'ятаєте дрібниці, ви пам'ятаєте обряди, ви пам'ятаєте миття рук, чаш і багато різних речей, але ви забули найголовніше у Законі».

Як ви думаєте, чи сьогодні є люди, які потребують допомоги? Так, вони є. Чи їм хтось

допомагає? Так, хтось допомагає, це правда. А хто їм допомагає? Їм допомагає той, хто має. Що? Милосердя! А я? А я їм допомагаю? А як в мене з милосердям? Якщо я не допомагаю, то чому не допомагаю? Чому мені байдуже, чому я можу пройти мимо? Чому в мене серце не болить? Чому мені не плачуться? Чому мені не молитися? Ми живемо в той час, коли людей з проблемами дуже багато. А якщо мені байдуже, то в моєму житті відсутня ця дуже цінна риса — милосердя.

Чому вона така цінна? Про неї говорить Ісус неодноразово і в своїй великій Нагорній проповіді сказав: «Блаженні милостиві, бо вони будуть помилувані». Кому з нас потрібно помилування? Вам потрібно помилування, мені потрібно помилування.

Від кого залежить помилування? Слово Господнє каже, що воно не залежить від того, хто його хоче, хто бажає, хто прагне, а залежить «від Бога, Який милує». Написано в слові Божому: «З милостивим ти поступиш милостиво, з мужем щирим — щиро, з чистим — чисто, а з тим, хто має хитрість, лукавство — за його лукавством». Ісус говорив це в притчі про царя, який простив великий борг боржни-

кові, а той боржник мав ще одного боржника з маленьким боргом. І коли цар простив йому, то той не простив своєму боржникові. Цар дуже розгнівався і сказав: «Чи не повинен ти був чинити так?» Помилувані повинні чинити те ж саме в житті наших близьких, що вчинив у нашому житті Ісус Христос.

Ще чому ця риса є дуже важливою для нас? Тому що милосердя є плодом Духа Святого. В Посланні апостола Павла до галатів (5:22) написано: «Плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість». Чи плід Духа є дуже важливим? Важливим. А чи можна обійтися без плоду? Чи бувають безплідні християни? Бувають. А що з ними буде? А те, що буває з тими гілками, які безплідні. «Їх зрубують і кидають в огонь». Ось чому милосердя ще є дуже важливим. Тому що без нього можна бути відтятим від тієї Лози, котра дає життя всім.

Милість є важливою також з тієї причини, що вона є частиною повного плоду. А повний плід — це любов. В Посланні апостола Павла до коринтян (13:4) написано: «Любов милосердна». Якщо я маю любов, а милосердя в мене немає, то я любові не маю. Тому що невід'ємною рисою любові і її частиною є милосердя. Ісус одній із церков через Івана сказав: «Я знаю твої діла. Ти багато зробив, ти трудився, ти не знемагав, ти наробився». Коли я дивлюся на характеристику цієї церкви, то бачу, що в наш час зовсім небагато таких церков, як ота. Але Ісус каже: «Ви залишили свою першу любов». І через те Ісус каже: «Покайся! Якщо ні, то я зрушу твого світильника із його місця». А це вже говорить про втрату спасіння. Можна працювати, можна служити, можна робити, багато роботи переробити без любові, без милосердя і наприкінці

втратити спасіння. Це серйозне застереження, яке ми знаходимо на сторінках Святого Писання.

Але ж я милосердний. А що ж не є милосердям? Ви кажете: «Я відчуваю, що милосердний, в мене таке м'яке серце». Але милосердя, це не лише почуття, так як і віра — це не лише почуття. Коли людина каже: «Я відчуваю, що я вірю» — то що з того? Також любов не є лише почуття. Це дія. Віра — це дія. Любов — це дія. Надія — це дія. Милосердя — це дія. Це не те, що я сиджу і маю ці всі «добродетели». Ні з ким не здоровкаюся, ні з ким не маю ніякого діла. Я маю ці всі плоди, я такий святий. Слово Боже каже, що це не так. Милосердя — це якість, яку повинні мати не лише сусіди мої. Деколи ми хочемо, щоб сусід був милосердний, щоб товариш по роботі був милосердний, але милосердя — це якість, яку повинен мати я. Бо милосердя — це прояв Божественного життя на практиці.

Боже життя, — якщо воно є, виявить себе у милосерді. Ось чому багато разів Сам Бог, про Себе свідкуючи, каже: «Я Бог багато милостивий». Дев'ять місць є у Старому Завіті, де Бог говорить про це. В Новому Завіті ми часто чуємо про Ісуса, Який, змилосердившись, зцілив, воскресив, нагодував, навчав. «Змилосердившись». Отже, це було Його мотивом. Мотивом Його служіння. Він це робив — і це мало результат.

Ісус говорив також: «Ідіть і навчіться, що означає: хочи милості, а не жертви». Він хоче бачити милість в твоєму, в моєму житті, в житті церкви. Він хоче бачити милість, Він схвалює цих людей, Він схвалює це служіння... Він схвалює цю місію, те, коли люди, християни мають ось цю якість.

Жителі Єрусалима одного разу вирішили побудувати таке місце в Єрусалимі, куди

Олександр ДУДІК,
пастор,
м. Нововолинськ,
Волинська обл.

б могли приходити обездолені, люди з проблемами. Їм би там допомагали, їх би там лікували, все би там було безкоштовно. Вони це зробили — купальню. Коли я говорю про Єрусалим, то бачу образно Церкву. Я не знаю, коли це було, скільки сотень років тому була побудована ось ця купальня. Там були якісь ліки, бинти, але не завжди це було ефективним. Богу сподобалося це місце і Він послав туди свого ангела. Значить, Він схвалює такі місця. Правда? Ангел не прийшов сам по собі. Його прислав від престолу Свого Бог! І цей ангел час від часу в купальні, яка називалася Віфезда — «дім милосердя», — скаламучував воду, і хто входив в цю воду, отримував зразу ж одужання від будь-якої хвороби.

Минали часи, і трапилося так, що дім, який збудований був для милосердя, вже був без милосердя... Так буває, що місце, де повинно бути милосердя, залишається без милосердя. Це можна говорити про деякі церкви. Це можна говорити, власне, про наше з вами життя. Ісус хоче, щоб в домі нашого серця було місце для милосердя. Ісус хоче, щоб Віфезда була прямо у нашому серці, у нашому житті. Ісус цього бажає. Оце Ісус зацікавлений у тому, щоб ми мали милосердя.

Милосердя має цікавитися. Цікавитися проблемами інших людей. Ми вже говорили про Ісуса, Який ішов у Віфезду, — це милосердя в особі Ісуса Христа, Який ішов спеціально в такі місця, щоб мати зустріч з людьми, нікому не потрібними. Чомусь Ісус ішов через Самарію, чомусь він спілкувався з митниками. Чомусь тягнулися до нього грішники. Лише тому, що милість і любов були в його житті.

А я? А що я? А що в моєму серці? А що в моєму житті? Кожне слово, кожна проповідь приводить нас до прийняття

конкретних рішень. Якщо я бідний на милосердя, я повинен почати щось робити. Я повинен налагодити тісні стосунки з джерелом милосердя. А ним є Бог. Я повинен мати тісне спілкування з Ним кожного дня. Я не говорю просто про молитву, про формальну молитву. Я говорю про розмову з Богом. Так, як я розмовляю з своїм близьким, з сусідом, особливо коли я щось у нього прошу, так я повинен розмовляти з Богом кожного дня. І коли я з Ним спілкуюсь, відбувається те, що відбувається з гілкою, яка прищеплена до лози — починають текти соки, появляється плід, появиться милосердя — і воно буде природнім, і воно буде справжнім. І це не буде бажання, коли, прочитавши цю проповідь, скажете: «Віднині я буду милосердним, я побачу

каліку в переході, я дам йому пожертву, я допоможу тому й іншому». Це добре, що маємо такі думки, але в нас не вийде. В нас не вийде робити це якісно до тих пір, поки ми з Ісусом не будемо дружити і жити дуже тісно і близько.

Одного разу я думав: «Ісусе, а що було б, якби Ти в цей час ходив по землі, куди б Ти прийшов?» Я думав, що, мабуть, Він би йшов з одного дому молитви п'ятидесятників до іншого. Але коли читати про життя Ісуса Христа, то Він шукав, бажав знайти те, що гинуло. І я собі подумав: «Господи, невже б Ти не прийшов до дому молитви?» Я вірю, що Він прийшов би. Можливо, привітав тих, хто з Ним одне, тих, хто так само, як Він, шукають загиблих, хто так само, як Він, працюють і живуть Його життям. ■

Місіонерські новини

Куба: переслідування релігії стало м'якшим, але не зникло

В щорічному звіті державного департаменту США про дотримання свободи совісті в різних країнах світу говориться, що релігія на Кубі, як і раніше, має певні обмеження.

В останні роки режим Фіделя Кастро дійсно припинив відкриті гоніння серед католиків і представників інших релігій на Кубі, вважають експерти держдепартаменту, однак всі релігійні общини залишаються під суворим контролем держави.

Хоча недавно віруючим було офіційно дозволено вступати в комуністичну партію Куби, сповідування релігії до цього часу заборонено кубинським військовослужбовцям і членам їх сімей.

Візит Івана Павла II на Кубу в 1998 році сприяв послабленню атеїстичної пропаганди на острові, однак повної свободи кубинські віруючі до цього часу так і на одержали.

Численні кубинські християни так само мають обмежений доступ до вищої освіти через свої релігійні переконання. Про це заявив представник кубинської комісії у справах мирян Даніель Мієр. Більшість віруючих на «острові свободи» не мають можливості поступити в університети і вимушені задовільнятися домашньою освітою.

Неможливість отримати вищу освіту — одна із головних причин еміграції, що продовжується з Куби.

АПОСТОЛ ВІРИ:

Життя і служіння Сміта Вігльсворта

Сміт Вігльсворт (Smith Wigglesworth) народився 10 липня 1859 року в маленькому йоркширському селі Менстон і був хрещений в найближчій англіканській церкві.

Його батьки, Джон і Марта Вігльсворт, мали чотирьох дітей — трьох синів і одну дочку. Жили вони бідно. Джон за мізерну плату копав глибокі канали навіть зимою, щоб забезпечити сім'ю найнеобхіднішим, а Марта робила все потрібне в домашньому господарстві. Коли Сміту виповнилося 6 років, він почав працювати на полі одного фермера.

Скоро батько Сміта знайшов роботу в Брадфордї, в якому було багато прядильних і ткацьких фабрик. На одній із них знайшлася робота і для семилітнього Сміта. Шість разів на тиждень його день починався з п'ятої ранку, щоб о шостій розпочати роботу на фабриці. Робота закінчувалася лише о шостій вечора. Одного разу, дуже втомившись, Сміт сказав батькові: «Це так довго — від шести ранку до шести вечора бути на фабриці». Зі слізьми на очах батько відповів: «Нічого, шоста вечора обов'язково настане, мій сину».

Бабуся Сміта була однією з перших методисток і вона часто брала свого внука в маленьку церкву в Менстоні. Вже у віці восьми років його вабило до цих простих йоркширців, які уміли радіти своєму богослужінню. Одного разу, коли Сміт був там зі своєю бабусяю,

маленька громада заспівала: «Агнець, Агнець, Агнець, Який стікає кров'ю, Агнець на Голгофі, Агнець, Якого було заколено, Він живе тепер, щоб заступатися за мене». Ці слова зачепили за живе восьмирічного Сміта: він побачив, що Христос був той самий Агнець, Який вмер за нього. Коли він усвідомив, що його гріхи прощено, нове життя зійшло з небес на нього — і він почав радіти разом зі всіма.

Пізніше Сміт Вігльсворт говорив: «В той день я зрозумів, що отримав нове життя від Бога. Я був народжений знову. Я побачив, що Бог хоче спасти нас так сильно, що зробив умову для цього якомога простішою — тільки віруй». Ці два слова стануть його девізом, де б він не проповідував.

Робота по дванадцять годин на добу для дитини такого віку не залишала часу на навчання, тому він не вмів ні читати, ні писати. Згадуючи ті дні, Вігльсворт говорив: «Чим більше я жив, тим більше я думав. Але щораз менше у мене залишалося слів, щоб висловити свої думки».

Методисти практикують зібрання невеличкими групами, на яких віруючі можуть вільно спілкуватися, свідчити про свої успіхи та невдачі. На таких зібраннях робив спроби говорити і юний Сміт, але вони закінчувалися збентеженням і сльозами через невміння висловити свої думки. Після одного з таких випадків три літніх

чоловіки поклали на нього руки і помолилися — і Сміт зміг говорити в спілкуванні один на один. Його охопило бажання свідкувати про Бога кожному зустрічному. «З часу свого навернення я став ловцем душ, — говорив він, — і першою людиною, яку я здобув для Христа, стала моя мама».

Батько Сміта не був членом англіканської церкви, але поважав її і вважав, що його сини мають її підтримувати. Тому місцевий органіст записав братів Вігльсворт в церковний хор. Хоч Сміт не умів читати, але завдяки гострому розуму швидко вивчив слова і мелодії пісень і заслужив своєю поведінкою на конфірмацію у самого єпископа. Конфірмація в англіканській церкві — один із найсвятіших ритуалів, під час якого дається інструкція про доктрину церкви і приймають в повноправні її члени.

В 1872 році, коли Сміту було 13 років, Вігльсворти переселилися в Брадфорт. Сміт знайшов роботу на одній із шерстяних фабрик і там підпав під вплив одного слюсара, побожного чоловіка, який належав до «християнських братів» (тоді їх називали «плімутські брати»). Він навчив Сміта професії водопровідника, яка пізніше стала для нього успішним і вигідним бізнесом. Під час обідніх перерв той слюсар читав своєму молодому колезі місця з Біблії. Одного разу вони торкнулися теми водного хрещення. Сміту пояснили,

що цей древній обряд символізує поховання минулого гріховного життя, відокремленого від Бога, з наступним воскресінням в нове життя в Ісусі Христі. Віглсворт прийняв таке розуміння хрещення й у віці 17 років був хрещений вдруге, але вже за власним проханням і з повним зануренням у воду.

В 1875 році Брэдфорд відвідав Вільям Бутс і організував кілька християнських зібрань. Його групи стали відомі як «Армія спасіння». Сміта привабила до них їхня ревність свідчити про Спасителя. Він почав відвідувати їхні зібрання, бо йому подобалися люди діяльні, до того ж бачив там прояв Божої сили. На одному з таких зібрань Сміт звернув увагу на Мері Джейн Федерстоун, яку друзі називали просто Поллі.

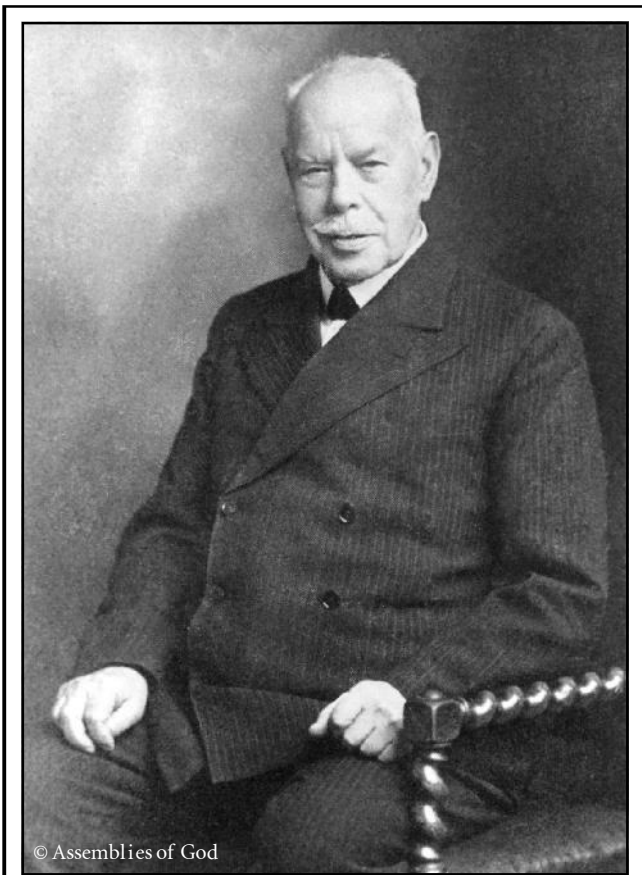
Коли Сміту було 18 років, він покинув фабрику і влаштувався водопровідником в одній із фірм Брэдфорда. Хоч він був неграмотним, але розумів важливість гарного зовнішнього вигляду і чемності. Саме це звернуло увагу на нього одного із керівників тієї фірми, і він прийняв його на роботу.

Варто відмітити захоплення Сміта Віглсворта навколишньою природою. Пейзажі Йоркширу завжди хвилювали його. Сміт надавав великого значення здоров'ю свого тіла. Для цього він робив прогулянки на своєму велосипеді, які завжди поєднував з проповіддю Євангелії тим, кого зустрічав.

Сміт дотримувався правил особистої гігієни і не хехтував

порадами лікарів, не дивлячись на те, що мав сильну віру в чудесні зцілення.

На відміну від багатьох своїх друзів-християн, він цікавився й іншими видами діяльності просто неба, наприклад, крикетом. Сміт твердо вірив,

Сміт Віглсворт, 1946 р.

що повинен підтримувати свій розумовий і фізичний стан так само, як і духовний. І навіть пізніше, коли багато подорожував, він продовжував тренуватися, вважаючи, що це допоможе його здоров'ю, а отже і служінню. Він турбувався про своє фізичне здоров'я, оскільки вірив, що є «хранителем» особливих духовних дарів.

Сміту було двадцять років, коли він в пошуках кращого заробітку переїхав в Ліверпуль, в один з найбільших портів Великобританії. Це місто славилося комерційним успіхом, а ще кишіло безліччю бідняків, злодіїв і бродяг. В Ліверпулі

Сміт зв'язався з «Армією спасіння» й енергійно працював разом з нею серед знедолених. Особливе співчуття молодий Віглсворт виявляв до дітей. Кожної неділі він вирушав на вулиці Ліверпуля і запрошував бідних дітей в орендований ангар. Там Сміт годував цих хлопчиків та дівчаток і розповідав їм про любов Христа. Ще Віглсворт відвідував госпіталі і судна. «Бог дав мені серце, яке любить бідняків, — говорив він. — Я звик багато працювати і витратити на них все, що мав». Через три роки Сміт повернувся в Брэдфорд.

У 1882 році Сміт Віглсворт і Поллі Федерстоун одружуються. Поллі до того часу стала офіцером «Армії спасіння», вийшла з неї і приєдналася до «Армії Блакитної стрічки» Елізабет Бакстер, що діяла в тому ж самому руслі.

Іхній дім на Віктор-Роуз в Брэдфорді стане відомим у всьому світі, чоловіки і жінки поспішатимуть до нього зі всіх куточків

землі, щоб отримати допомогу і натхнення від служіння його господаря.

Згадуючи своє життя з Поллі, Сміт говорив: «Усьому тому, ким я став сьогодні, я зобов'язаний через Бога своїй дорожній дружині. Вона була мила. Вона дуже допомагала мені в моєму духовному житті. Вона завжди була натхненням до святості і також бачила, яким я був неосвіченим, і відразу почала вчити мене читати і писати. На жаль, їй не вдалося навчити мене вимовляти слова по буквах. Вона також була великим ловцем душ. Я спонукав її продовжувати служіння єванге-

лізації, а сам тягнув свій бізнес водопровідника».

Віглсворт орендував в Бадфордї зал для зібрань. Турботу про зібрання взяла Поллі на себе, оскільки вона була досвідченою євангелісткою і вмiла добре говорити. Сміт сидів на сцені, а коли люди виходили каятися, молився разом з ними.

Спочатку подружжя було дуже щасливим. Вони були благословенні п'ятьма дітьми: Аліса, Сиф, Гарольд, Ернест і Джордж. Але успіх у бізнесі почав заважати християнському життю Сміта. Він охолов у вірі і — потрібно було пройти довгу дорогу випробувань, щоб повернутися до активного християнства. Тут велику роль відіграла Поллі: протягом двох років блукань свого чоловіка в «духовній пустелі» вона з любов'ю і молитвою вела його назад до того місця, де він горів для Господа. Справді, за кожним великим чоловіком стоїть добра жінка.

В кінці 1880-х років через благословення в своєму служінні Віглсворти були змушені шукати більший зал для зібрань. І вони переїхали на Бауленд-стріт в Бадфордї, де було підхоже приміщення, яке назвали «Місія Бауленд-стріт».

Сміт часто їздив в Лідс, який був центром постачання водопровідних матеріалів. Під час однієї такої поїздки Віглсворт зустрів групу християн, які в місті проводили зібрання з чудодійними зціленнями. Сміт був зацікавлений і спілкувався з ними щонеділі. Переконавшись, що їхнє вчення здорове і дієве, він почав щонеділі возити на ті зібрання хворих з Бадфорда. Одного разу в «Дім зцілення» поїхала з ним Поллі, вона попросила помолитися за неї — і миттєво зцілилася.

Віглсворт продовжував щотижня відвідувати «Дім зцілення» в Лідсі. І коли він з черго-

вою групою хворих зайшов туди, лідер зібрання зауважив: «У нас сьогодні Віглсворт зі своїми хворими друзями з Бадфорда. Якби він тільки знав, що ці люди так само легко могли б зцілитися не тільки в Лідсі, але й в Бадфордї».

Потім почалися незвичайні події. Зібрання в Лідсі залишилися без потрібного лідера. І ті, хто відповідав за них, порадившись, запропонували Сміту Віглсворту керувати ними. Він з неохотою згодився. На першому зібранні його оточило п'ятнадцять чоловік, які вийшли до молитви. Один шотландець вийшов на милицях. Коли Віглсворт помолився за нього, він відкинув милиці і почав радісно стрибати. Цей епізод став для Сміта поворотним моментом у його служінні. І це стало початком чудового, навіть унікального служіння Сміта Віглсворта.

Натхненний подіями, які відбувалися в Лідсі на зібраннях зцілення, Сміт організував подібні зустрічі в своїй «Місії Бауленд-стріт». Одного вечора дванадцять чоловік було чудесно зцілено. Але найвидатнішим зціленням тих днів був випадок з дружиною баптистського служителя із Бадфорда. Вона була смертельно хвора, і лікарі сказали, що їй не довго жити. Дізнавшись про це від її чоловіка, Сміт вирішив піти до неї і помолитися за її оздоровлення. В той час Віглсворту були відомі рядки з послання Якова про помазання хворих людей елеєм перед молитвою за них. Але він не знав скільки потрібно використовувати елею. Приготувавши півпінти олії, він у пляшці приніс її з собою. Сміт почав молитися, як тільки чоловік хворої перестав виголошувати своє моління. Потім, помолившись, витягнув пляшечку з кишені і вилив всю олію, яка була в ній, на голову вмираючої жінки.

Олія потекла по її обличчю, залила і всю постіль. Відповідь на молитву шокувала як Віглсворта, так і родину баптистського служителя. Ось як Сміт описує це: «Я стояв поряд з нею, в голові її ліжка, як раптово з'явився Ісус Христос. Я пильно дивився на Нього. Він стояв в протилежному кінці постелі, ніжно усміхнувся мені і через якусь мить зник. Але щось відбулося в той день, що змінило все моє життя».

Хоча Сміт проповідував чудесне зцілення від Бога, сам був хворою людиною. Докорений своєю дружиною, він довірився Богові — і отримав зцілення. Однією з його хвороб був гострий апендицит. Але хвороба залишила його під час молитви за нього двох віруючих людей. Після цього випадку Сміт і Поллі дали обіцянку, що ніякі ліки, ніякі лікарі не будуть з'являтися у їхньому домі.

Віглсворти засвідчили про зціляючу силу Господа в залі «Місії Бауленд-стріт». Вони помістили на стіні величезний плакат з написом: «Я — Господь, Котрий оздоровлює тебе», — і він зустрічав кожного, хто туди приходив.

Сміту Віглсворту було 48 років. Він був успішним бізнесменом і мав здорове духовне життя. «Місія Бауленд-стріт» процвітала, багато людей отримувало благословення. Однак Сміт так само був скованим в публічному служінні і з труднощами міг зв'язати кілька слів докупи.

Одного разу Сміт почув про незвичайні події в Сандерленді, що там «отримують Святого Духа... і розмовляють іншими мовами» — і поїхав туди. Зібраннями в Сандерленді керував Олександр Бодді, який пережив п'ятидесятницю.

Віглсворт прагнув говорити іншими мовами, як ті віруючі в Сандерленді, яких він зустрі-

чав на зібраннях Бодді. Широко молився, переживав благословення, а вирушаючи додому, сказав дружині Бодді, що так і не отримав мов. Вона відповіла йому: «Не мови вам потрібні, а хрещення», на що він запротестував, бо вважав себе хрещеним. Перед тим, як попрощатися, Сміт попросив дружину Бодді помолитися з ним. Після молитви Вігльсворт відчув, що сила Святого Духа обняла його, як ніколи до того. Ось як він розповідав: «Я спробував очищення дорогоцінною кров'ю Ісуса, і я закричав в отриманому щасті: «Чистий! Чистий! Чистий!» Тоді Сміт почав говорити невідомими собі мовами. Все його ество було окутане незвичайним почуттям, і хвилі поклоніння прокочувалися по ньому. Таким могутнім було відчуття Божої присутності, що він ще довго залишався там, не маючи сили зрушити з місця, хвалячи і славлячи свого Спасителя.

В той же день Вігльсворт прийшов на зібрання, перервав проповідь Бодді і попросив слова. Ефект був надзвичайним. Раніше Сміт не міг втримати уваги аудиторії і на короткий час, тепер усі в залі уважно слухали його сильну і впевнену мову.

Повернувшись в Брандфорд, наступної ж неділі Сміту довелося проповідувати на зібранні в «Місії», тому що Поллі відмовилася це робити. Присутні пам'ятали, що всі спроби Вігльсворта говорити закінчувалися слізьми, а тоді вони були здивовані силою його проповіді і тією свободою, з якою він її виголошував.

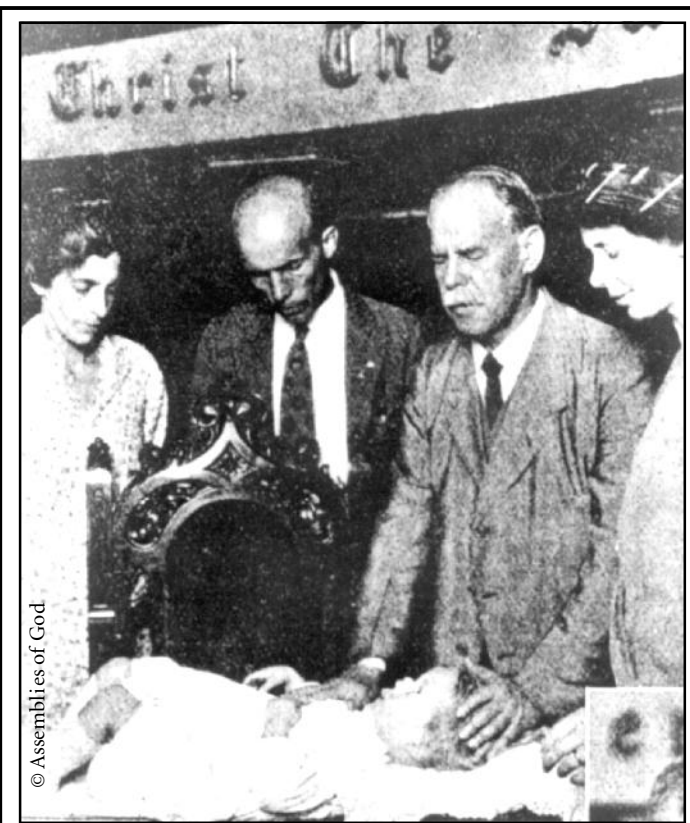
Коли Сміт оголосив завершальний гімн, секретар місії встав і сказав: «Я хочу отримати те саме, що й наш пастор». І коли він збирався сісти, то

викликаючи інколи незручність у своїх друзів. В ті дні віра його зростає, і він усвідомлював, що Слово Боже було написане, щоб показати всім, як діяти на основі віри. Сміт був повністю відданий Писанню. Де б він не був, незалежно від ситуації, товариства, він читав свою Біблію. Читав до їди, завжди після неї, а інколи і перериваючи трапезу.

Вігльсворт розгортав «служіння віри», від якого і виникло його прізвисько, придумане друзями — «Апостол віри». Він говорив, що віра зростає в процесі вивчення Слова, що вона повинна рости на чистому ґрунті, змоченому Духом

Божим, що її треба тренувати. «Віра — це дія» — цю фразу він повторював по всьому світі. І, мабуть, мало хто не згодиться з такими твердженнями Вігльсворта: «Велика віра — це продукт великих битв. Великі свідчення — це результат великих випробувань. Великі тріумфи можуть прийти тільки після великих нещасть».

І Сміту Вігльсворту доводилося багато страждати. У 1913 році померла його дружина Поллі, а через два роки молодший син Джордж. Єдина дочка Сміта Аліса була повністю глуха, а він сам мав поганий зір і змушений був користуватися окулярами. Але це не зломало

Сміт Вігльсворт та його донька Аліса Солтер моляться у Храмі Ангела (Лос-Анджелес) за хвору дитину (приблизно 1929 р.)

Після цього Вігльсворт почав отримувати багато запрошень проповідувати. Одне з перших — від власника фабрики з Ланкаширу, в якого працювало близько 5 тисяч робітників. Він п'ять днів після обіду закривав свою фабрику, даючи Вігльсворту можливість проповідувати. Багато робіт-

Вігльсворт розгортав «служіння віри», від якого і виникло його прізвисько, придумане друзями — «Апостол віри». Він говорив, що віра зростає в процесі вивчення Слова, що вона повинна рости на чистому ґрунті, змоченому Духом

Вігльсворт розгортав «служіння віри», від якого і виникло його прізвисько, придумане друзями — «Апостол віри». Він говорив, що віра зростає в процесі вивчення Слова, що вона повинна рости на чистому ґрунті, змоченому Духом

його віри, а надало їй більшої глибини, як згадують сучасники Сміта. Сам він так говорив: «Що б не випало тобі в твоєму житті у Христі, знай, що добра рука Бога над тобою, щоб тобі не втратити своєї спадщини. Всяке випробування — це подарунок; всякий тягар — це місце надбання сили».

1914 рік знаменний у житті Віглсворта — він став початком його міжнародного служіння. Цього року Сміт вирушив у Сполучені Штати через Канаду. Там через його проповідь у багатьох людей зміцнилася віра, багато хто отримав зміцнення душі і тіла, прийнявши хрещення Духом Святим.

Після закінчення Першої світової війни Віглсворт подорожує по Європі. Господь змілює через його служіння і хрестить Духом Святим. В Швейцарії діяльність Віглсворта нашттовхується на протидію влади. Там він був два рази заарештований.

У Швеції на зібрання, де був Віглсворт, збиралося багато тисяч людей. Служитель не мав змоги молитися за кожного окремо з рукоположенням, тому молився за всіх хворих одночасно. Ці молитви він назвав «оптовими зміцненнями».

Серед країн, в які Сміт Віглсворт ніс вогонь п'ятидесятниці, були Шрі-Ланка, Австра-

лія, Нова Зеландія — і скрізь, де він був, засновувалися церкви і чудеса супроводжували його служіння. Своєю ж найважливішою місією Віглсворт називав необхідність розігрівати в людях віру в Бога.

Відійшов у вічність Сміт Віглсворт 12 березня 1947 року, у 88-літньому віці. Він просто сидів біля каміна в оточенні друзів в рідному Йоркширі. Заплющив очі, зігхнув і «заснув». Заснув із посмішкою на вустах...

**Василь Мартинюк,
за книгою Д. Хайвел-Девіса
«Крещенний огнем»**

АВСТРІЯ: Інтерес молоді до сатанізму лякає батьків і спеціалістів

Захоплення австрійської молоді сатанінськими ритуалами викликає все більше занепокоєння батьків і спеціалістів з окультизму і езотерики.

За підрахунками одного з досліджень, 22% жителів австрійської землі Штирія у віці від 15 до 20 років вірять в силу магії, — повідомляє газета «Die Kleine Zeitung».

За оцінками соціологів, щонайменше 1900 хлопців і дівчат, що проживають в Штирії, беруть або брали участь в проведенні магічних ритуалів, а ще 4700 залюбки взяли б участь в їх проведенні.

Близько 800 молодих австрійців заявили про свою причетність до секти сатаністів, яка в своїх ритуалах використовує насилля.

Австрійські експерти в галузі окультизму планують в найближчий час відкрити телефонну службу допомоги підліткам, які потрапили в залежність від сатанінських сект, а також їхнім батькам.

Випадки одержимості демонами стають все більш поширеними, стверджують католицькі екзорцисти

Відхід багатьох християн Західної Європи від Церкви сприяє росту популярності різних езотеричних вчень і, як наслідок цього, до збільшення випадків одержимості демонами. До такого висновку приходять два італійських священики, які багато років займаються екзорцизмом — вигнанням демонів.

За свідченням Рауля Сальвуччі, який є екзор-

цистом з 1975 року, останнім часом йому часто доводиться стикатися з людьми, що просять визволити їх від впливу темних сил. Спочатку ці «пацієнти» йдуть до чаклуна, якому платять по 150-200 доларів, потім — якщо це не допомагає — до ще одного чародія, більш «сильного», який вимагає за свої послуги вже до 4000 доларів, і, нарешті, приходять до священика-екзорциста. На жаль, священик не може гарантувати швидкого видужання, після чого багато «пацієнтів» іноді знову звертаються до чаклунів, розповідає отець Сальвуччі.

На думку іншого відомого екзорциста Габрієля Аморта, ріст популярності езотеричних вчень співпав із зменшенням екзорцистів у Церкві. Що ж стосується чаклунів та «цілителів», то практично кожного дня в Італії виникає нова фігура цього плану.

Отець Сальвуччі нещодавно видав книгу «Що робити з цими демонами?», у якій популярною мовою пробує пояснити, що сучасній людині потрібно повернутися до справжньої духовності, щоб уникнути проблем із «нечистою силою».

Християнське населення зменшується у багатьох країнах

Християнський довідник Великобританії вказує, що 28,3% населення землі називали себе християнами в 1990 році. За прогнозами організації World Vision (Всесвітнє бачення), яка дала ці дані, відсоток християн упаде до 27,8% у 2000 році і до 27,1% — в 2010 році. Головною причиною названо низьку народжуваність в християнських сім'ях.

Більшість людей, які є християнами — близько 85%, проживає в Азії. Більшість із 3,5 мільярдів жителів цього континенту є прихильниками юдаїзму, ісламу і будизму.

Сьогодні ми прославляємо Бога за те, що наш славний Ісус є Христос воскреслий. Ті з нас, хто відчув силу Духа, який живе в нас, розуміють, як могли горіти серця тих двох учнів, що йшли в Еммаус разом з воскреслим Господом.

Зверніть увагу на слова: «Як вони ж помолились, затрьяслося те місце, де зібрались були» (Дії 4:31). Існує багато церков, де ніколи не моляться такою молитвою. Церква, яка не знає, як потрібно молитися, ніколи не відчує такої сили. Відвідавши таке місце, ви можете написати над його порогом: «Слава Господня залишила цей дім». Тільки тоді, коли люди пізнають секрет молитви, сили і прославлення, Бог почне діяти. Дехто говорить: «Так, але я славлю Бога всередині своєї душі». Але ж якщо ваше серце наповнене хвалою, вона не може не вилитися з ваших уст.

Якщо ж ваша душа мовчить, то як можуть славити ваші уста? Спочатку сила повинна здійснити свою роботу

Якщо всі члени церкви прийдуть і будуть разом молитися і славити Бога, як це робили учні, щось почне відбуватися. Ті, що прийшли, приймуть вогонь у свій дух і захочуть прийти ще раз. Та

відати його, сказали, що вже надто пізно. Я відповів: «Такого не може бути. Бог ніколи нікуди не посилає запіздно». Коли я їхав туди, Бог показав мені, що повинне статися щось незвичайне, зовсім не подібне на те, що я бачив раніше. Люди, до яких я приїхав, були іноземцями. Мене привели до цього юнака, який був у дуже важкому стані і для якого не залишалось ніякої надії. Цього ранку його оглянув лікар і сказав, що він не проживе й дня. Він лежав, повернувшись до стіни, і коли я звернувся до нього, він прошепотів: «Я не можу повернутися». Його мати розповіла, що вже декілька тижнів їм доводиться піднімати його з ліжка на простирадлах і що він настільки слабкий, що не може навіть рухатися.

Молодий чоловік сказав: «У мене дуже слабке серце». — «Господь — сила вашого серця і ваша доля повіки. Якщо будете вірити Богу, все буде саме так вже сьогодні», — запевнив я його.

Наш воскреслий Христос

всередині вас. Бог змінює ваше серце, перетворює ваше життя; і перш ніж стануть видимими якісь зовнішні зміни, божественне життя повинне наповнити вас. Іноді я говорю людям: «Ви не були на служінні минулого вечора». «О, я був присутній там у дусі», — відповідають вони. Тоді я говорю: «Добре, але наступного разу захопіть з собою і ваше тіло. Нам не хочеться, щоб тут збиралися лише безтілесні душі. Ми хочемо, щоб ви приходили і щоб Бог міг наповнювати вас».

люди не знайдуть для себе користі там, де все стало формальним, сухим та мертвим.

Сила П'ятидесятниці спочатку зійшла для того, щоб звільняти. Бог бажає, щоб ми стали вільними в усьому. Люди в світі стомилися від імітацій, їм потрібна реальність; вони бажають бачити тих, хто має в собі живого Христа, тих, хто сповнений Духа Святого.

Я отримав декілька листів і телеграм про одного молодого чоловіка, який був хворий. Та коли я приїхав про-

Наш Христос воскрес, Він живий Христос, і Він живе в нас. Ми не повинні сприймати цю істину просто як прекрасну теорію; Христос повинен воскреснути в нас силою Духа. Сила, яка воскресила Його з мертвих, повинна оживити й нас; і коли славна сила воскресіння пройде через усю вашу сутність, ви звільнитесь від усіх хвороб та слабкостей і станете сильними в Господі і в могутності сили Його. Саме цю силу воскресіння Бог бажає дати вам, і Він хоче, щоб це сталося сьогодні. А чому б

і ні? Прийміть свою долю благословення саме тут і зараз.

Я звернувся до цих людей: «Я вірю, що ваш син встане сьогодні». Вони тільки ледве усміхнулися. Люди сьогодні не чекають чудес, які в давні часи бачили учні. Та хіба змінився Бог? Чи, може, це наша віра настільки ослабла, що ми більше не чекаємо великих чуд, які обіцяв звершати Христос? Те, що ми говоримо, не повинне звучати в мінорі. Наша вістка про воскресіння повинна звучати як щось грандіозне, і ніщо з того, про що говориться в Книзі, ми не повинні пропускати.

Все це відбувалося взимку, тому я попросив батьків юнака: «Принесіть, будь ласка, його костюм». Але вони не звернули уваги на моє прохання, тому що вже чекали смерті сина. Я ж приїхав туди з вірою в Бога.

Врешті-решт я примусив батьків принести одяг і поклав його на ліжко. Я звернувся до хворого: «Бог відкрив мені, що, як тільки я покладу свої руки на вас, це місце буде наповнене Святим Духом, ліжко почне хитатися, сила Духа Святого викине вас з ліжка, ви встанете, одягнетесь і будете здорові». Я промовив ці слова з вірою. Потім поклав на нього руки в ім'я Ісуса, і в той час зійшла сила Божа і наповнила це місце. Я відчув безсилля і впав на підлогу. Що було потім, я не знаю, пам'ятаю лише, що через деякий час місце, де ми перебували, захиталося; а потім я почув, що цей молодий чоловік ходить довкола мене, повторюючи: «Для слави Твоєї, Господи!»

Потім він одягнувся і закричав: «Бог зцілив мене!» Всі, хто був у кімнаті, впали на підлогу. Бог явив силу Своєю в той день: зцілив юнака і послужив його домашнім. Сьогодні цей юнак проповідує Євангелію.

Багато років ми чекали,

щоб Бог прийшов до нас; ми молилися про те, і ось Він іде. Хвиля пробудження піднімається повсюди. Не так давно я був у Швейцарії і проповідував в багатьох місцях, де раніше не чули звістки про П'ятидесятницю. А сьогодні дев'ять п'ятидесятницьких общин благословенно трудяться там для Бога. По всьому світі відбувається те ж саме; велика праця П'ятидесятниці виконується. Навряд чи ви знайдете таке місце, де Бог не виливав би свій Дух Святий на спрагли серця. Бог обіцяв вилити Дух Свій на кожне тіло, а Його обітниці завжди істинні. Наш Христос воскрес. Спасіння, яке Він здійснив, не було чимось таємним. Він був Мужем слави, що зійшов на Голгофу за нас, щоб звільнити нас від усього, що шкодить нам, щоб переіменити нас Своєю благодаттю і вивести з-під влади сатани, щоб ми жили під владою Бога. Один доторк нашого воскреслого Христа може воскресати померлих. Алілуя! О, наш дивний Ісус! Він приходить і постійно перебуває в нас. Він приходить, щоб залишитися з нами. Він хрестив нас Святим Духом і змінив все. Ми повинні стати подібними Христу, що є Першим в усьому. Ми повинні іти його слідами і завжди перебувати під Його владою. Яке це дивне спасіння — мати в собі воскреслого Христа! Все інше незначне для нас, і воно буде знищене. Кожну думку про нашу власну перевагу потрібно знищити, щоб Христос міг зростати в нас і щоб ми могли жити в іншому царстві, де все підкоряється силі Духа.

Чи ви зважитесь взяти свій спадок у Бога? Чи ви зважитесь повірити Богу? Чи ви зважитесь твердо стояти на тому, що записано в Його Слові? А що там написано? Там записано, що якщо ви будете вірувати, то побачите славу Божу.

Ви будете просіяні, як пшениця. Ви будете випробувані таким чином, що не зрозумієте, що відбувається з вами. Ви будете поставлені в таке становище, що вам не залишиться нічого іншого, як надіятися тільки на Бога. Ніхто не може бути випробуваним над міру, яку визначив Бог. Спокуси прийдуть, але Бог буде з вами, щоб зцілювати вас. Він введе вас із цих випробувань очищеними, як золото. Кожне випробування призначене для того, щоб вище піднятися у Бозі. Спокуса, яка випробовує вашу віру, допоможе вам дізнатися, що від випробування до випробування ваша віра в Бога буде зростати. Ні одна людина не може отримувати перемоги ніяким іншим способом, як тільки силою воскреслого Христа, Який перебуває в ній. Вона ніколи не зможе сказати: «Я зробила те і те». Вона захоче віддати за все славу тільки Богові.

Якщо ви впевнені, що стоїте на твердій основі, якщо ви можете розраховувати на присутність живого Христа у вас, тоді ви можете сміятися навіть бачачи, що навколо вас погано і стає щораз гірше. Бог хоче утвердити вас у Христі, і тільки наповнені Духом Святим, ви зможете бути стійкими і незворушними у Ньому.

Господь Ісус сказав: «Я ж маю хреститися хрищенням, — і як я мучуся, поки те сповниться!» Звичайно, Він страждав на Своему шляху, томився в Гефсиманії, в залі суду і потім на хресті, де Він Вічним Духом віддав Себе Богу як безвадну жертву. Таким же шляхом, крок за кроком Бог поведе і нас. Бог провів Ісуса через усе. Гроб спорожнів, і Він сів у славі на престол. Син Божий ніколи не буде повністю задоволений, поки ми не будемо разом з Ним ділити Його славу і Його престол.

Сміт ВІГЛСВОРТ

До чи після великої скорботи відбудеться підхоплення Церкви?

Отримала ваш журнал. Щиро дякую за нього.

Прочитали ми в церкві пояснення про ідентифікаційний номер. І з однією думкою у цій замітці не згідні. Там було написано, що Христова Церква буде забрана від землі до приходу антихриста. Дуже жаль, що автор цієї замітки не обґрунтував свої думки на основі Слова Божого.

Тамара К., Рівненська обл.

Дорога сестро! Щиро дякуємо Вам за листа. На сторінках журналу хочемо дати відповідь на Ваше зауваження. Згадана Вами тема хвилює не лише Вас. Але відразу ж попередимо, що статті, які ми пропонуємо, не претендують на стопроцентну істину. Ми не знаємо чому, але Бог у Своєму Слові не дав точної відповіді на запитання, коли саме відбудеться піднесення Церкви. Тому не маємо права про це стверджувати однозначно. І переконливі аргументи деяких дослідників Біблії, що це станеться так і не інакше, є ніщо інше, як намагання людини проникнути у таємниці, які Господь заховав від неї. Та все ж публікуємо саме ці статті, які відображають загальну думку нашого братства щодо цього питання.

підхоплення церкви

Відповісти однозначно на питання: «Як — і особливо, — коли відбудеться підхоплення Церкви?» — майже неможливо. І не дивно, що це питання так настирливо турбує кожного християнина. Адже ж мета нашої віри: «...будемо схоплені разом із ними на хмарах, на зустріч Господню, на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1Солун. 4:17).

Можна виділити дві думки стосовно того, коли буде підхоплення Церкви. Це так званий «довеликоскорботний» період та «післявеликоскорботний». Щоб визначити, який із них найбільше відповідає істині Божій, необхідно звернутися до Слова Божого.

Для учнів Господа Ісуса Христа було незрозуміло, що ж значать ті слова, коли Він го-

ворив про Свій другий прихід. Євангелісти Матвій, Марк та Лука приділяють цій темі чи не одне із центральних місць в своїх оповідях. Бесіда Ісуса з апостолами на Оливній горі після відвідин та огляду Єрусалимського храму якраз і торкається цього: «Коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого і кінця віку?»

Однією із основних ознак або ж подій на ознаку приходу Христа є час великої скорботи. Хоча Господь говорив про події кінця світу послідовно (тобто велика скорбота йшла відразу ж після зруйнування храму та захоплення Єрусалима ворогами), тут є великий розрив у часі. Досліджуючи листи апостолів Якова, Петра Івана, Павла, віднаходимо те, що вже у першому віці хрис-

тияни чекали приходу Господа Ісуса Христа. Господь бариться із своїм приходом вже майже двадцять століть, але Слово Боже має збутися.

Весь світ, християнство, Церква Христова йде до дуже важливих подій — має наступити час великої скорботи. Коли це станеться, точно не відомо, але сказано: «І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина, але через вибраних її дні вкоротяться». Якраз перед приходом Господнім має ще з'явитися (відкритися) антихрист, але є щось, що не допускає з'явитися йому своєчасно. «Бо вже діється таємниця беззаконня, тільки той, хто тримає тепер буде тримати, але поки не буде усунений він із середини».

Відомо із Слова Божого, що під час правління антихриста буде той стан, що ніхто не зможе продавати чи купувати,

коли не буде мати на правій руці або на чолі своїм «знамена ймення звірини або числа ймення його» (Об. 13:16-17). І найголовніше, що будуть побиті усі, хто не поклониться образів звірини. Чи не про це Господь Ісус сказав: «Тож пильуйте, і кожного часу молитесь, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутися, та стати перед Сином Людським!»? Слова «заради вибраних» вказують на Церкву Христа, яку Господь прийде забрати від великої скорботи, що має настати.

Подію, що описана апостолом Іваном в книзі Об'явлення (19: 11-21), дехто відносить до «післявеликоскорботного» періоду підхоплення Церкви. Але це відноситься до війни Армагедон. Коли Господь Ісус возносився на небо, до Свого Отця, то з'явилися апостолам два мужі, які сказали їм: «Той Ісус, що вознісся на небо від

вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо» (Дії 1:11). А Захарія пророкував, що «стануть ноги Його на Оливній горі». Але що означають слова 5 вірша: «Прийде Господь, Бог мій, і з Ним усі святі»? В Об'явленні (19:14) сказано, що «війська небесні зодягнені в білий та чистий вісон». Вісон — це не одяг ангельський, а одяг Нареченої — Церкви Христа, чому підтвердження знаходимо в цій же книзі (19:6-8): «...бо вісон — то праведність святих». З цього випливає думка, що Господь вже з Церквою спустатиметься з неба для перебування і правління в тисячолітньому царстві.

Підтверджують цю думку і слова Господа. Він говорив, що коли з'явиться вдруге, то Він буде «стояти» не на горі, а на хмарах: «І побачать тоді Сина Людського, що йтиме на хмарах із великою потугою і славою. І тоді Він пошле ангелів

своїх із голосним сурмовим гуком, і зберуть його вибраних...» (Мр. 13:26, Мт. 24:31).

Про це написав і апостол Павло у Першому посланні до солунян (4:17), де він особливо наголошує на те, де буде зустріч Христа із Церквою, коли вона буде підхоплена: «На хмарах на зустріч Господню, на повітрі...»

Узагальнюючи все вище сказане, можемо згодитися з думкою, що підхоплення Церкви буде на початку великої скорботи. Після цього на землі настане час повного правління антихриста, який через певний період збере всіх на битву Армагедон, як сказано в Біблії, в долину Мегідонську. А Господь Ісус вже разом із Церквою зійде з неба і стануть Його ноги на Оливній горі, з якої Він Свого часу вознісся для виконання слова Божого.

*Анатолій НОВАК,
м. Луцьк*

підхоплення церкви і суди господні

Перед усім зрозуміло, що Церква не уникне суду Господнього, який буде перед кінцем світу. Петро навіть говорить, що суд має початися з дому Божого (1 Петра 4:7). Щоб Церква не підпала під суд зі світом, Господь очистить її в огні страждань. З другого боку, майбутні суди будуть поступово збільшуватися, і віруючі разом з усіма іншими людьми страждатимуть, оскільки вони покликані бути свідками. І нарешті, світ у своєму щораз більшому обуренні проти Бога буде жорсто-

ко переслідувати дітей Божих. Однак, ці страждання ніяк не можна буде зрівняти з тими, які прийдуть після підняття Церкви.

1) Іван до воскресіння мучеників великої скорботи бачить сидячих на престолах людей, яким було дано судити (Об.20:4). Хто ці судді? Є тільки один суверенний Суддя, Ісус Христос, Якому відданий увесь суд (Ів.5:22,27). Але Господу захотілося допустити віруючих в Нього до суду над світом (1 Кор.6:2-3). Отже, судді, які ще до воскресіння

мучеників великої скорботи сіли на престоли, є святими. Якби вони пережили велику скорботу, то також стали б мучениками. Коли ж вони до цього моменту опинилися на небі, то це доводить, що вони врятовані від великої скорботи.

2) Ісус говорить: «Так само, як було за днів Лотових: їли, пили, купували, продавали, садили, будували; того ж дня, як Лот вийшов із Содому, — огонь із сіркою з неба линув, і всіх погубив. Так буде і того дня, як Син Людський з'явиться!» (Лк. 17:28-34).

...Таким чином, відразу після того, як Лот вийшов, Содом був відданий суду, оскільки в ньому не знайшлося

і десяти праведників. Так і після вознесення віруючих на землі вже не буде достатньої духовної сили, щоб утримати суд. Тоді над нечистими і над номінальними віруючими, які зволікали відділитися від світу, розпочнуться суди великої скорботи. Ной також був схований Богом в безпечному місці ще перед катастрофою. І все-таки він мусив, не дивлячись на Божу охорону, пропливти через води потопу. Цікаво порівняти його долю з долею Еноха: після свого ходіння перед Богом Енох був узятий із землі до початку судів Божих (5:24). Він є прообразом віруючих, які перед великою скорботою живими будуть забрані на небо. А Ной, збережений серед вод потопу, є прообразом святих (із народу ізраїльського та інших народів), які мають витерпіти велику скорботу, але також носять на собі печать Божу. Про цих віруючих пише Іван: «І бачив я іншого ангола... і він гучним голосом крикнув: «Не шкоди ані землі, ані морю, ані дереву, аж поки ми покладемо печатки рабам Бога нашого на їхніх чолах!» (Об. 7:2-3).

3) Покликання і вибрання церкви — таємниця (Еф.3:3-10) і одночасно один із пунктів Божого плану стосовно світу. Повинна здійснитися таємниця вознесення (1 Кор. 15:55) перед тим, як почнуться виконуватися пророцтва щодо Ізраїля.

4) Примітний той факт, що ні одне із послань, адресованих Церкві, не торкається деталей великої скорботи. Чи це не значить, що Церква не буде переживати цього часу?

5) Відповідно до 2-3-го розділів Об'явлення, в яких, ймовірно, міститься огляд різних періодів розвитку Церкви, останній період представлений Церквою Лаодикії, стан якої визначається байдужістю, занепадом і відступленням. Вона не виявляє ознак переслідуваної, але вірної Господу Церкви.

6) Перед великими судами Об'явлення ми бачимо на небі двадцять чотири старці, які, найімовірніше, представляють собою викуплених Старого і Нового Заповітів. Вони, прославлені і увінчані, сидять перед престолом Божим (Об. 4).

7) Апостол Іван бачить, як жінка народила немовля, якому належить пасти всі народи залізним жезлом. Сатана, або дракон, стоїть перед нею, щоб з'їсти немовля, але дитя було забрано до Бога і престолу Його. Жінка, яку переслідує дракон, біжить в пустелю, Бог захищає її і ховає в приготуваному для неї місці, де вона знаходиться в час великої скорботи, тобто протягом 1260 днів (Об.12:4-6, 13-17). Ця жінка уособлює народ Божий усіх часів, який подарував світу Месію, потім Церкву і, нарешті, — святих великої скорботи. Христос, хоч і вжалений сатаною в п'яту, уразив його в голову і вознісся по правицю Бога у славу. Звідти Він знову з'явиться, щоб пасти народи залізним жезлом (Пс.2:9). Церква також уособлена немовлям: її підстерігає ворог, але вона відразу після народження (тобто після того, як у неї ввійде повна кількість спасених) буде вознесена до Бога, до Його престолу, і Господь дарує їй владу, таку ж як у Себе,

пасти язичників залізним жезлом (Об. 2:26-27). Відразу після її вознесення почнуться на три з половиною років часи великої скорботи. В цей період дракон, розлютившись, піде «воювати з останком насіння її, що вони бережуть Божі заповіді та мають свідцтво Ісусове» (Об. 12:17), тобто з тими із народу Ізраїльського та інших народів, які в період правління антихриста навернулись до Господа.

8) Підтвердження того, що велика скорбота настане після вознесення Церкви, ми, нарешті, знаходимо в наступних міркуваннях: Павло називає віруючих посланцями Божими в цьому світі, які вмовляють грішників: «Примиріться з Богом!» (2 Кор.5:20). Коли посланців, що пропонують мир, відкидають, коли над ними сміються, знущаються, тоді їхній уряд відкликає їх, і як наслідок — оголошується війна. Так колись відкликуються посланці Божі, розпочнеться жажливий суд, який приведе діло Господнє до цілковитої перемоги.

На основі всіх наведених вище місць Писання вознесення Церкви уявляється таким, що передує великій скорботі. Бог не мав бажання повідомити нам більш визначено моменти вознесення, і це, мабуть, тому, що Він не хоче, щоб ми заснули з думкою, що уникнемо всіх судів останнього часу. Звичайно, обітницею повного визволення Він хоче підбадьорити нас з радістю дивитися вперед. Він і попереджує, що суд почнеться з дому Божого і що той суд буде жахливим.

Рене ПАПШ

День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, ринуть, а земля та діла, що на ній, погорять...

А коли все оце поруїнується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в яким небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться?

2-е Петра 3:10-12

«Це Бог ніс мене на Своїх руках»

Я народилась і виховувалась в сім'ї, де Бога знали. Його знала мама. Її сім'я Бога шанувала і славилася. Але так сталося в її житті, що вона в церкву не ходила, а мій батько взагалі не знав про Бога. Він заперечував Його існування, був атеїстом. Говорив, що Бога немає, що все це вигадка, казка. Але мама постійно нагадувала мені про те, що Бог є. Вона говорила, що Він любить нас, що Він бажає нам добра, часто розповідала маленькі віршички, співала псалми. Ось так я росла: з одного боку на мене впливав батько, який говорив мені, що Бога немає, з другого боку — мама, яка постійно повторювала мені про Бога.

Мій батько був військово-службовцем, і ми часто переїжджали з місця на місце. Я мала багато друзів, і диявол постійно відкривав переді мною свої принади. Я була молодою, і все мені було дуже цікавим. Я все далі відходила від тих настанов, які мені давала мама, все далі від Бога.

Коли ми приїжджали в Україну, тут жили всі наші рідні, вони говорили нам про Бога, запрошували на зібрання. Мені було незручно відмовлятися, і я йшла з ними. На зібранні я ледь висиджувала, проповіді мені здавалися нецікавими, сумними, довгими. Єдине, що мені подобалося, — це спів хору. Та все ж, коли ми приїжджали сюди, Бог ставав ближчим для мене.

Дідусь постійно писав до

мене в листах, що Бог колись виявив до мене велику милість. Коли я була маленькою, то важко захворіла. Мені тоді було близько шість місяців. У мене різко піднімалася температура, потім починалися судороги. Коли вони проходили, мене починало нудити, і температура падала. Мене оглядало багато лікарів, навіть із-за кордону, але всі розводили руками і не могли встановити правильного діагнозу. Ніяких ліків не виписали, оскільки не знали, що це за хвороба. Татові батьки порадили завезти мене до бабок. Мама знала, що це гріх, що Біблія забороняє робити таке. Та стомлена моєю хворобою, вона була готова на все, аби хвороба залишила мене, — і мене повезли до бабок. Я мала декілька сеансів, бабки запевнили, що все буде чудово і хвороба минеться. Та коли ми вже поверталися додому, у мене знову почалися судороги. Після цих сеансів судороги у мене повторювалися майже кожен ніч. Моя мама плакала і просила, щоб Господь забрав мене. Вона говорила: «Господи, я не розумію, вона така маленька і не зробила жодного гріха, за що ж Ти її караєш? Забери її, нехай вона не мучиться, я прошу Тебе». Та Господь бачив мене тоді і знав, що я віддам Йому своє серце, і Він не забрав мене.

Ми поїхали в Україну. Коли в мене почалися судороги, мамині батьки почали молитися, дідусь поклав на мене руки. А

коли вони піднялися з колін, дідусь підійшов до моєї мами і сказав: «Марійко, Бог зцілив її. Ця хвороба більше не буде її турбувати». Ми поїхали до лікарів, вони взяли аналізи й зі здивуванням запитали моїх батьків: «Не розуміємо, чому ви приїхали до нас, вона повністю здорова». Ніхто з людей не міг допомогти мені, лише Бог зміг зробити це.

Ми жили в Україні. Мені дуже часто говорили про Бога, та я не хотіла слухати. Ситуація в моїй сім'ї була дуже складна. Моя мама навіть хотіла закінчити життя самогубством (про це вона розповіла мені потім, коли вже я покаялась). Вона говорила: «Я зайшла у ванну і довго шукала шнурка, але не могла знайти його. Тепер я знаю, що це зробив Бог. Я почувала голос: «А діти, на кого ти їх залишиш?» Я зупинилась, подумала про вас і вийшла з ванни. Після цього я почала шукати Господа».

В Могилеві (Білорусь), де ми тоді жили, вона почала шукати молитовний будинок і просила, щоб я ходила з нею туди. Та я говорила їй: «Припини, мамо. Коли приїжджаємо в Україну, дідусь набридає мені зі своїм Богом, а тут ще й ти. Я не хочу і не підуй!»

На Різдвяні свята ми приїхали до рідних в Україну. Я хотіла відсвяткувати цей день в колі своїх друзів. Та сталося так, що я потрапила в дім молитви. Мені не хотілося туди йти, тому я сиділа невдоволена

і не чула, про що говорять проповідники. Та коли в кінці зібрання вийшов брат проповідувати, всередині мене ніби щось перевернулося, з моїх очей потекли сльози, і хоча я переконувала себе, що не буду плакати, сльози мимоволі струмком текли з очей. Я сиді-

ла далеко на балконі, та коли був заклик, Сам Господь торкнувся моєї душі. Я не пам'ятаю, як я піднялася і зійшла з балкону. Це Бог ніс мене на Своїх руках. Я не знаю, як я протиснулася через натовп людей, що стояли в проході. Та коли церква почала за мене молитися,

ніби камінь звалився з моєї душі. Я вдячна Богу — це Він простив мої гріхи.

Зараз ми з мамою ходимо в церкву, почав ходити і мій брат. Вірю, що покається і наш тато, бо ми молимося за нього.

*Наталія ЛЕВЧУК,
м. Луцьк*

Десять найважливіших подій релігійного життя другого тисячоліття.

Одна з телекомпаній США провела опитування глядачів з метою дізнатися, які, на їх погляд, найважливіші події релігійного життя тисячоліття, що минає.

Організатор опитування Боб Абернеті зауважив, що американці особливо наголошують на подіях християнської історії, що відбувалися переважно в Європі. «Десятка» найважливіших, на думку американських телеглядачів, подій виглядає так (події розміщені в хронологічному порядку):

1. Великий розкол 1054 року, в результаті якого християнський світ розділився на Східну і Західну Церкву.

2. Хрестові походи, котрі почалися в 1095 році з метою звільнення Святої Землі від мусульманських загарбників. Хрестоносці були остаточно розбиті мусульманами в XIII столітті.

3. Поширення ісламу аж до Індії і його консолідація на Близькому Сході і в деяких регіонах Європи, зокрема: взяття турками Константинополя в 1453 році.

4. Біблія Гутенберга. Винайдення Йоганом Гутенбергом книгодрукування і видання ним в 1455 році Біблії сприяли більш активному поширенню релігійних ідей.

5. Підтримка Церквою мистецтва, музики та інтелектуального життя, зокрема, запрошення Римським папою Мікеланджело для розпису Сікстинської капели, будівництва купола собору св. Петра, а також участь Церкви в діяльності європейських університетів.

6. 95 тез Мартіна Лютера. В 1517 році Лютер, тоді ще католицький монах, вивісив на дверях свого дому в Віттенберзі 95 тез, згідно яких він звинувачував католицьку церкву в корупції і відхиленні від євангельського вчення. Ця подія стала приводом для Реформації.

7. Місіонерство. Починаючи з XVI століття, коли були відкриті нові землі, католицькі місіонери почали проповідувати місцевим жителям. В XVIII-XIX століттях місіонерську діяльність в основному вели протестанти.

8. Релігійна свобода. Подорож англійських пуритан в Новий Світ, де вони сподівалися здобути свободу віросповідання. Принципи свободи совісті лягли в основу Конституції США.

9. Виклик релігії, кинутий в XIX столітті Дарвіном, Марксом, а пізніше Фрейдом.

10. Холокост. Знищення шести мільйонів євреїв нацистами в середині XX століття.

В ТЕНЕТАХ ГРІХА

Колаж Віктора МОКІЙЧУКА

Наркоманія... Про її жахливі наслідки вже стільки написано, що сказати щось нове важко. Останнім часом до небезпек цієї хвороби додається ще одна — суспільство, не зважаючи на широкомасштабні акції та гучні публікації, починає потроху звикати до неї. А тим часом цей монстр все більше набирає страхітливих обрисів, проникаючи в усі прошарки населення земної кулі. Віруючі в більшості випадків, ще й досі стоять осторонь цієї проблеми, обмежуючись лише тим, що додають у своїх проповідях до найбільших смертних гріхів ще й наркоманію. Але, як правило, наркомани не чують цих проповідей — вони живуть, вірніше, доживають у своєму вузькому спотвореному світі. І самі вони, крім деяких винятків, в церкву не йдуть. Нам самим треба йти до них. І не просто зі співчуттям, а з реальною допомогою. Так, як це уже декілька років роблять працівники Київського євангельського центру соціальної реабілітації хворих на наркоманію та алкоголізм. Про їхню роботу розповідає наш журнал.

Микола Іванович Сіродан, директор центру:

— Центр починав організовуватися ще у 1994 році. М.А. Мельник, тоді щоголова Союзу, відвідуючи Норвегію, бачив подібні заклади. Вони там підтримуються частково державою і церквами. Норвежці приїжджали в Україну, ділилися досвідом — і згодом розпочалася тут робота. Потім, десь через три з половиною роки, Союз вирішив все закрити і перенести роботу з наркоманами в Одесу. Пізніше центр у Києві все ж таки продовжив працю — тепер уже від міжнародного благодійного

фонду «Варнава». Тоді, у 1997 році, Союз відмовився від співпраці з нашим центром, вважаючи, що на це потрібно буде дуже багато коштів. Ми здали все майно, яке отримували від центру, а залишилося тільки те, що ми вже нажили протягом трьох років. Ми прийшли в орендоване приміщення дитячого садочка, зробили ремонт своїми силами — так помалу відновлювався наш центр. Працівники залишилися ті, які працювали до реорганізації, а також прийшли нові з тих, хто проходив реабілітацію. Іх Бог звільнив,

вони стали християнами і залишилися працювати у нашому центрі. На сьогодні всі працівники, які чергують цілодобово, це колишні наркомани, а тепер християни, звільнені Богом. Іх у нас п'ятеро. Четверо з них євангелісти, які працюють з тими, хто поступив до нас, вони моляться за них, бесіднують, проводять з ними заняття, і один працює завгоспом.

Продовжили ми тут свою працю, але вже з новим баченням. Ми почали працювати комплексно з батьками, діти яких мають залежність від нарко-

Евангельський центр соціальної реабілітації хворих на наркоманію та алкоголізм

манії. Ми побачили, що якраз в цьому була Божа воля, бо за цей час багато батьків стали християнами, стали членами нашої церкви.

У нас декілька відділів — для чоловіків-наркоманів, жінок-наркоманів, є дитячий притулок, благодійна поліклініка. У кожному відділі є свій директор.

Ми маємо 10 стаціонарних ліжок, тобто десять чоловік можуть проходити лікування. Раніше хворі мали можливість лікуватися протягом шести місяців, але на сьогодні вони знаходяться у центрі два-три місяці. Вони тут постійно живуть, для них проходять служіння, три рази в тиждень можуть відвідати служіння в церкві.

В приймальні у нас сидить постійно людина: часто приходять на прийом, щоб просто побесідувати, поговорити. Якщо є багато відвідувачів, то приймає і директор, і заступники.

— Яким чином вони приходять до вас?

— По-різному: приводять батьки, самі приходять, буває, що ми проводимо якісь заходи. Деякі газети друкують інформацію, через радіо, телебачення йде інформація. Ми співпрацюємо із державними структурами. Медики, міліція запрошують на зустрічі з молоддю, буваємо у школах. Три-чотири дні в тиждень ми працюємо в школах, університетах, різних навчальних закладах, з метою профілак-

тики, і в цей час ми свідкуємо. Мій заступник Сергій Перхальський постійно ходить по школах, тому що він за фахом лікар і навчається у педагогічному університеті ім. Драгоманова на психолога. Його часто запрошують, особливо в старші класи, адже багато старшокласників вже стають на шлях наркоманії.

Розпорядок дня, звичайно, у нас строгий: підйом, відбій, чергування на кухні, прибирають в кімнатах, у коридорі.

— Вже минув деякий час від початку вашої роботи. Чи виправдалися ваші сподівання?

— Так, в якійсь мірі виправдалися. Коли ми розпочинали роботу, то працювали тільки з алкоголіками, про наркоманів чули, але їх не брали. На сьогодні з алкоголіків ми беремо одного з десяти, вони до нас майже і не приходять. Коли прийдуть, то ми за них помолимося і направляємо в церкву. Постійно працюємо з наркоманами. Наркоманія стає все поширенішою і, на жаль, з кожним роком молодіє. Це біда, яка губить молоді душі, і тільки Бог може зарадити цьому лихові.

— Люди, котрі проходять у вас реабілітацію, залишаються в церкві?

— Ми вважаємо, що людина тоді звільнилася, коли залишилась в церкві. А якщо вона йде у світ і деякий час не вживає наркотиків, то вона довго не протримається, впаде знову. Отже, якщо людина звільнилася, то вона з Господом, в

служінні, а якщо ні, то рано чи пізно духовно впаде.

— Чи бувають зриви у наркоманів?

— Так, це буває і тут, у центрі, і навіть тоді, коли вже звільняється. Тоді або вони знову йдуть до нас, або... Існує так званий «сухий кумар». Це може статися після року звільнення, двох і навіть трьох. Цей стан, коли в людини, яка звільнена, раптом виникає велике бажання знову повернутися в минуле, вона перебуває знову в подібному стані, як було до звільнення. І в цей момент важливо людині не зламатися духовно, протистояти цій боротьбі. Один з них розповідав, що прокинувся вночі і в нього був такий фізичний і духовний стан, ніби він вчора коловся і сьогодні у нього знову потреба в наркотиках.

— А де берете продукти для харчування?

— Все це люди нам жертвують — організація, церква.

Згубну дію наркотиків неможливо визначити тільки з точки зору фізіології. Наркомани знаходяться у владі диявола. Самі вони кажуть це ж саме, тільки трохи по-іншому.

— Девід, — сотні разів говорили вони мені, — потрібно перемагти два фактори, якщо ти хочеш зіскочити з голки. Фактор тіла і фактор розуму. З першим все просто: три дні ти ніби знаходишся в аді, потім ще місяць мук — і ти вільний. А от з другим складніше: це невимовно жакливо. Є всередині тебе щось таке, що змушує тебе повернутися, щось нашіптує тобі. Ми по-різному це називаємо, але визволитися від нього неможливо. Але ж ти священик, Деві. Може, Дух Святий, про якого ти нам розповідав, зможе нам допомогти...

Д. Вілкерсон, «Хрест і кинджал»

*Тетяна Назаренко:
— Мене звали Тетяна, я працюю поваром тут вже п'ять років. Два роки тому Бог поклав мені на серце займатися з батьками наркоманів. Мені було їх дуже шкода. Мета даного служіння: привести батьків, у яких діти наркомани, до Бога. Через два роки мета трохи змінилася: не просто привести їх до Бога, але і навчати, щоб вони духовно росли. Тепер у нас новий етап, і ми ще не визначилися, як його назвати: вже з*

цих людей є керівники домашніх груп. Групки складаються з людей, у яких хтось з близьких попав у наркоманію. Це така проблема, про яку не кожному розкажуть батьки, рідні, але в такому крузі вони можуть ділитися своєю бідою — і їх зрозуміють.

А тут я працюю поваром, готую сніданки, обіди, вечері. За можливістю виховуємо, вчимо чистити картоплю і готувати деякі страви. Буває так, що навіть елементарної роботи на кухні наші підопічні не вміють робити. Слово «пацієнт» у нашому центрі не використовується, для нас вони — «діти», а «діти» бувають як 20-річного віку, так і більше 50-ти. Був у нас 54-річний наркоман, а для нас це була дитина...

Працівник наркологічного центру Сергій ПЕРХАЛЬСЬКИЙ: «Проблема наркоманії не може не торкатися церкви»

Проблема наркоманії не може не торкатися церкви. Деякі християни вважають, що це не стосується особисто їх. Та це хибна думка, бо церква зараз більше й більше зустрічається з тим, що на служіння приходять люди, які говорять: «Мені вже ніхто не може допомогти. Можливо, Бог мені допоможе. Що мені робити?» І зазвичай в церкві бачиш таку картину: всі брати й сестри розповідають: «Та був у нас один. Прийшов, походив трохи, обікрав і пішов», або: «Побув трохи, а потім знову зірвався». Дуже часто буває так, що людина не спасається. Наркоман приходиться в церкву, спілкується з її членами, знаходить щось для себе, а потім знову відходить. Це загальна проблема для багатьох церков. Хто ж може вирішити цю проблему, якщо її не можуть вирішити ні соціальні служби, ні медицина, ні психологія, ні психіатрія, ані міліція.

Як спасти цих людей, як допомогти їм, як привести в церкву, до Ісуса?

Пригадаймо розмову Ісуса

з самаряняком. Він не починає говорити про життя, про мораль, Він говорить про воду, бо ж ця жінка прийшла саме по воду. Але розмова закінчується тим, де і як потрібно поклонитися Богу. Я вважаю, що це запитання було глибоко в серці цієї жінки, бо вона хотіла знайти Бога, вона шукала Його, бо вже настраждалась у житті. Якби Ісус прийшов і почав розмову з осуду того способу життя, який вона веде, то навряд чи ця жінка захотіла б Його слухати.

Подібно й ми працюємо з наркоманами. Немає сенсу людям, які приходять до нас, розповідати про життєві труднощі: вони вже настраждались, натерпілись. Ми говоримо їм про Того, Хто може дати істину, Хто дійсно звільняє, Хто є тим світлом життя, що долає темряву гріха, про Ісуса Христа.

Я працюю лікарем в наркологічному центрі. В мої обов'язки входить прийом, бесіда з хворими та їхніми батьками. Дуже багато батьків, діти яких наркомани, приходять до пізнання істи-

ни і знаходять спасіння. Їхнім дітям важче, але я вважаю, якщо почалося спасіння батьків, воно сягне й дітей. Треба просто набагато глибше з ними працювати. І ми працюємо: проповідуємо наркоманам, їхнім батькам, родичам, друзям, йдемо в школи та інші установи. Таким чином християни показують, що є вихід з цієї проблеми, яка загрожує суспільству. Я вважаю, що це є свідченням і міліції, і різним державним органам і службам.

До нас приходять люди залежні і отримують звільнення. Але все ж дуже часто ми отримуємо звістки з церков про те, що така людина знову повернулася до попереднього життя. Що ж робити, щоб ці люди не залишали церков, щоб колишній наркоман дійсно ставав християнином?

Я можу сказати з досвіду роботи: робіть те, що ми робимо, тільки втричі більше. Для цього потрібне терпіння і глибоке розуміння. Важливо, щоб хоч маленьке світло проникло в їхні серця, — тоді почне зникати темрява. Коли ви по-

бачили, що це світло проникло в душу, тримайте його, допомагайте цій людині. Можливо, вона не відразу все зрозуміє, можливо, ще буде обманювати вас, але ви будьте поблажливі, уважні до них. Не раз і нас обкрадають, та це не заважає нам продовжувати свою працю з цими людьми, які також потребують любові. Часто наркомани говорять: «Ми боїмося слова любов, тому що цьому слову ми в житті завжди зраджували. Ми жили іншим життям». Але коли людина бачить справжню любов, вона відгукується на неї, — і стається чудо. Коли учні йшли і проповідували, Бог підтверджував їхні слова чудесами і знаменнями. Так само і зараз, коли ми звіщаємо правду Богу, Господь, вірний Своему Слову, супроводжує наше свідчення чудесами і знаменнями. Можна привести багато прикладів: зникають абсцеси, ломка, Бог звільняє від наркотичної залежності. Буває, коли людина приймає велику дозу наркотику, вона залишається повністю тверезою і здоровою. Таке зробити може лише Бог, коли люди ідуть і проповіду-ють Його Слово.

Коли ми почали роботу, то виявили, що 70% старшокласників курили травку, коноплю, деякі пробували навіть щось серйозніше. Тому ми

проповідуємо у школах поки що Дніпровського району Києва. Управління профтехосвіти запропонувало нам працювати в училищах. Тому на наступний рік у нас стоять на черзі усі 24 училища міста Києва. Окрім того, ми їздимо в церкви міст і сіл України, тому що практично в кожну церкву приходили колись наркомани, але потім залишили її. Як прекрасно, коли ти знову приїжджаєш в церкву і дізнаєшся, що ця людина знову повертається в церкву і Бог спасає її. Сьогодні в багатьох, особливо молодих церквах є служіння з наркозалежними.

Але дуже багато церков все ж не приділяють цій проблемі належної уваги. Дуже часто наркомани побудуть деякий час у церкві, їм спочатку все цікаво, але потім вони покидають її, бо не можуть знайти собі застосування, вони не знаходять служіння. Окрім того, ми дуже часто боїмося труднощів. Я в своєму житті вже не раз помічав: безвихідна ситуація, коли вже ніхто нічого не може зробити; мені так не хочеться вникати в неї, бо боюсь, що прийду і свою слабкість покажу. Але я ро-

зумію, що все ж саме там мене чекає Господь.

Був такий випадок. До нас прийшов один наркоман з Одеси. Він зрозумів, що звільнити його може лише Бог, і перше, куди він пішов, — в православну церкву. Православний священик посадив його на поїзд, дав грошей в один бік і відправив в Київ, у монастир. Він приїхав туди, там на нього подивились і сказали, що не можуть нічим допомогти. Грошей на зворотній шлях не було. Почалася страшна ломка, весь блідий, жовтий. Куди іти?

Спочатку він зайшов у Товариство Червоного Хреста, а там якраз була наша сестра, яка направила його в центр. Центр був переповнений, місць не було. Я був змушений попроситися з цим чоловіком, але відчув, що не так повинно бути. Я почав розмову, в якій сказав, що ми віруючі, і спитав, чи можна помолитися за нього перед тим, як він піде. Помолились ми і пішли на кухню, готуємо бутерброди. Як християнин я вирішив, що заведу цього чоловіка на поїзд, дам грошей на дорогу. А він дивиться на мене такими очима і їсть — я ще не розумію. Він їсть! Третій день ломки — це ж неможливо в такому стані. Очі повні сліз, щоки рожеві, і дивиться на мене, а я

далі пояснюю, що не можу допомогти. Тоді він говорить, що йому нічого не треба, і запихається бутербродами. Я дивлюсь і розумію, що щось сталося. Він говорить: «Мені нічого не треба, я вільний!» Я кажу: «Як?» А він: «Я не знаю, у мене немає ломки». Ми нагодували його і відправили в Одесу. Приїхавши туди, він пішов у баптистську церкву і

розповів, що був у Києві, в наркологічному центрі, що там за нього молилися і Бог звільнив його. Я не знаю його подальшої долі, але я бачив, що це була та ситуація, коли вже ніхто не міг допомогти, і в мене не вистачало віри, та сам Бог зробив переворот в житті і в серці цього чоловіка.

Отож, це свідчить про те, що ми повинні йти і говорити про

Господа, а Бог буде підкріпляти ці слова чудесами і знаменнями.

Кожен з нас може послужити для Господа. Просіть Бога, щоб Він вказав вам, куди йти і що робити. Не бійтеся, ідіть і звіщайте Слово Боже, а Бог зробить Свою роботу, щоб показати всім оточуючим, що ви це зробили від Його імені. ■

«МЕНІ ТРЕБА ВІД НАРКОТИКІВ ЗВІЛЬНИТИСЯ, А ВОНИ ПРО БОГА РОЗКАЗУЮТ»

Свідчення колишнього наркомана

Мене звали Віктор, сам я колишній наркоман, коловся багато років. З Божою допомогою я поділюся з вами свідченням про своє життя.

У віці 30 років я ніколи не знав про Бога (мої батьки атеїсти). Повернувшись з армії, я почав курити коноплю, займався бізнесом, обманював різні фірми в Закарпатті, в Західній Україні, різні цукрові заводи. Вже потім я знайшов у Слові Божому слова: «Швидко мине багатство, нажите нечесним шляхом, і приведе тебе до смерті». Так сталося і зі мною. Багатства було багато, але почав уживати наркотики. Коловся сім років. І за цей час я проколов усе: квартиру, здоров'я (печінка розвалилася і сам гнию)... Не можу зранку встати, не можу до туалету і ванни дійти: ноги не тримають, перед очима все пливе — без уколу не міг зробити жодного кроку. Таке жалюгідне становище. Але які фізичні страждання можуть зрівнятися з тим, що відбувається в серці? Ви чули, що багато наркоманів закінчують життя самогубством? Мій друг так покінчив з життям. Йому було 25 років. Перед тим я заходив до нього, кажу йому: «Валера, давай серйозно поговоримо, як друг з другом. Ти сам розумієш, ми на тому шляху...

У тебе є хоч яка-небудь іскра надії, що ми повернемося до нормального життя?» Він відповів: «У мене немає». І я сказав, що також не маю надії. В такому становищі я вважав, що смерть для мене найкращий вихід з нього, що це для мене спасіння. Кожного ранку я жалкував, що не помер вночі, бо в сні не так страшно. «Ну навіщо я прокинувся», — думав собі з жалем. Я коли розгортав свою записну книжечку і переглядав адреси своїх друзів, то 80% з них уже на кладовищі, а інші в тюрмах. У мене виникала задрість до тих, що повмирали, тому що їх уже не «кумарить», їм вже не болить, їм класно.

Яке ставлення рідних? Мати мені говорила, що, мовляв, ліпше б ти, Вітя, помер, я б тебе раз похоронила, поплакала — і було б легше, а так я дивлюся на тебе і кожний день плачу.

Я пройшов через багато лікарень, і вже, здається, немає фізичної залежності, але все одно лишаюся наркоманом. В середині в мені десь живе наркоман — і вже нічого не можливо зробити. Ось і робиш спроби самогубства.

Я ж про Бога взагалі нічого не чув, з Біблією ніколи не стикався, був настільки далеким від Бога, що ви собі не уявляєте. Я знав єдине слово «блаженний»,

і для мене блаженні були просто недорозвинуті, тому я до віруючих ставився так ну, хворі люди — от і все. Хай тішаться собі. Я не знав, що Ісус живий! Думав, що Він десь колись помер, а Він, виявляється, живий. І що до Нього прямо зараз можна звернутися — я не знав. Так минало моє життя.

І ось я почув про наркоцентр. Прийшов туди, Сергій мені розкажує про Бога, а я не можу зрозуміти, який тут може бути зв'язок. Мені треба від наркотиків звільнитися, а вони про Бога розказують. Я їм говорю: «Покажіть мені наркомана, який не колеться». І вони мені його показали. А я думаю: «Ось тобі і на! Значить, тут щось є». І перша моя молитва була такою: «Боже, я не знаю, чи Ти є, чи Тебе немає, але ці пацани кажуть, що Ти є. Якщо Ти є, то зроби так, щоб я був таким, як вони, я хочу жити, як вони, і бути нормальним».

Я відразу пізнаю наркомана. У нього в очах смерть. На всьому обличчі печать смерті. І у своїй першій молитві я просив, щоб у мене було таке життя в очах, як у братів з наркоцентру. І Господь мені дав, Слава Богу. Коли я прийшов до Нього, Він мене повністю оживив: оживив дух, душу і тіло. У мене появилось бажання жити. І хоч я весь згнив, у шрамах і зашитий, та зараз у мене все в порядку, ні печінка не болить, ні нирки, взагалі нічого не болить, Слава Богу. Ось такі чудеса відбуваються.

Ще пригадую деякі моменти зі свого навернення. Коли я прийшов у центр і мені розповіли про Бога, то запросили прийти наступного дня. Я вранці прокидаюся і стаю перед вибором: чи піти вколотися, чи поїхати в центр послухати, нехай вони за мене помоляться. Стою і думаю, що, мабуть, піду вколюсь, тому що впевнений, що мене попустить, не буде боляче, це надійно. І тут лунає дзвінок. Дзвонить людина з центру, колишній наркоман, і говорить: «Вітя, що ти робиш? Ми вчора молилися за тебе і сьогодні молились, збирайся і приїжджай до нас в центр, не надумай колотися, а приходь до нас». Я відповів: «Добре,» — поклав трубку і заплакав. Тому що багато років ні віднайрідніших, ні від близьких не було до мене такого ставлення. Я Бога не бачив, але я бачив цих хлопців — і бачив в них Бога. Я чужий, сторонній чоловік — і до мене так ставляться. Я ж раніше думав, що у церкву заманюють, щоб десятину брати. Я тоді нічого не мав в душі. Це ж любов зробила велике. Я заплакав, вийшов закурив. Але мені стало соромно, що я курю, — і я кинув цигарку. Прийшов в церкву — і мене покладали в центр.

Я говорив самими матами. І коли я так висловлювався перед хлопцями в центрі, то вони так

на мене дивилися. Мені ставало соромно. Я здивувався, чому це мені соромно? Це щось подібне до сонячного промінчика, який проникає в серце, яке сковане льодами гріха, — і ось цей промінь починає розтоплювати брили. І в людини починає прокидатися совість. Людина оживає.

Коли я вийшов з центру, то вже добре усвідомлював, що Ісус — Господь, Ісус — живий. І я зрозумів, що не дарма Бог мене беріг, мабуть, Він хоче десь мене використати. І я радий послужити, але за що братися? Я запитував по-дитячому в Бога, куди мені йти і за що братися. І ось Сергій запропонував мені свідчити наркоманам, і ми пішли.

Одного разу стався такий випадок. Як завжди, ми спочатку бесідували з дітьми, розказували про Божу любов. Вони задають нам питання, розказують про свої проблеми. Та ось стоїть одна дівчина і плаче. Я подумав, що в сім'ї щось недобре, може, хтось наркоман. Подруги її запитують, чому вона плаче. Вона ж відповідає, що і сама не знає, чому плаче, що з нею відбувається. І раптом я розумію, що це Дух Святий торкається її серця — і вона плаче, це сльози покаяння. І я в серці своєму починаю кричати і дякувати Богу за те, що Він мене

використовує в служінні. Я вам кажу, що це великий-великий привілей — служити Богу.

Одного разу в Ялті стався такий випадок. Ми розмовляли з однією дівчиною-наркоманкою, яка кололася три роки. Почали запрошувати її в церкву, брати на євангелізації, молитися за неї. Вона все ж продовжувала колотися: день-два протримається — і знову вколалася. Потім приходять, кається — і ми знову молимося, щоб Господь звільнив. Так минув десь тиждень. Якось приходять вона і каже: «Я ходжу в церкву і курю. Мені соромно. Що робити?» «Знаєш, сталося найбільше чудо: у тебе прокинулася совість, Дух Святий торкнувся тебе. Він оживив мертву, заkostenілу в гріхах совість», — відповів я.

Ніхто не може перемогти цю потвору — наркотики: ні міліція, ні лікарі, лише Ісус може звільнити від цієї залежності. Ми, християни, повинні розповідати тим людям, які потрапили в сіті наркоманії, про Бога, Його любов і силу.

Я молюсь, щоб Бог вселив у ваші серця бажання йти до цих людей, свідкувати їм, проявити до них любов. Нехай Господь дасть вам сил пожертвувати краплинку своєї любові для наркоманів, які гинуть у гріхові.

Віктор ХИЖНЯК

Христос на чужому полі?!!

Та що ви... Думка про те, що найбільший Вчитель людства — Ісус Христос у супроводі своїх учнів міг зайти на чуже поле і при відсутності господаря скористатися його плодами, зазіхнувши на чужу власність у час панування суворих законів Мойсея: «не кради», «не пожадай», — така думка будь-якій віруючій людині повинна видаватися не тільки дивною, але й образливою, блюзнірською...

А втім... Дванадцятий розділ Євангелії від Матвія починається саме так: «Того часу Ісус переходив ланами в суботу. А учні Його зголодніли були, і стали зривати колосся та їсти».

З тексту розділу бачимо, що Христос їх за це не докорив ані одним словом.

Зрозуміло, що це було чуже поле, воно не належало ні учням, ані їхнім родичам. В будь-якому разі — це мало ймовірно. Підкріпити свої сили плодами поля господар-землевласник не пропонував, інакше кажучи, за стіл їх ніхто не запрошував.

Як же так? Сьогодні такий вчинок святим ніяк не назвеш. А тоді, в той час, в тій країні?

Цікаво прочитати книгу Повторення Закону, 23 розділ, вірші 25-26: «Коли ввійдеш до виноградника свого ближнього, то будеш їсти виноград, скільки схоче душа твоя, до свого насичення, а до посуду свого не візьмеш. Колити ввійдеш на дозріле збіжжя свого ближнього, то будеш рвати колоски рукою своєю, а серпом не будеш жати на дозрілім збіжжі свого ближнього».

Як видно з цього тексту — такий стиль поведінки євреїв був звичним. Зголоднілий подорожній міг звернути зі свого шляху на будь-яке поле, зайти в будь-який город чи виноградник і без докору совісті вгамувати свій голод. Це було зазви-

чай і ніким не осуджувалось. Необхідно також додати, що навіть в садах та виноградниках вибирували не весь урожай, залишали недозбираними смуги поля — саме для цього: для поживи подорожнім мандрівникам.

«Коли будеш жати жниво своє на своїм полі, і забудеш на полі снопа, не вернешся взяти його, він буде прихоськові, сироті та вдові, щоб поблагословив тебе Господь, Бог твій, у всім чині твоїх рук. Коли будеш оббивати оливку свою, не будеш переоббивати в галузках за собою: воно буде прихоськові, сироті та вдові. Коли будеш збирати виноград свого виноградника, не будеш збирати по-

лишеного за собою, воно буде прихоськові, сироті та вдові. І будеш пам'ятати, що рабом бути в єгипетському краї, тому я наказую тобі робити цю річ» (5 М. 24:19-22).

«Аколи ви будете жати жниво вашої землі, не дожинай краю поля твого, а попадалих колосків жнива твого не будеш збирати, для вбогого та для прихоська позоставиш їх. Я Господь, Бог ваш!» (3 М. 23:22).

Вчинок Ісуса Христа був настільки звичайним, що навіть прискіпливі фарисеї і книжники нічого не сказали з цього приводу, а повстали проти Христа і учнів лише з тієї причини, що вони рвали колоски у суботу.

Коли б це сталося в понеділок або жу середу — то не привернуло б такої уваги.

Володимир ФРАНЧУК

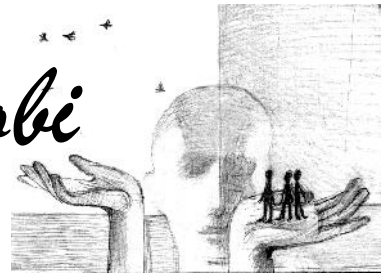
Місіонерські новини

5 вересня поліція і представники органів державної безпеки здійснили напад на баптистську церкву столиці Азербайджану Баку. Службові особи перервали богослужіння і арештували 60 християн, в тому числі 12 іноземців, — повідомила служба Compass Direct News. Християнам-азербайджанцям запропонували підписати зізнання, що вони відвідували незаконні зібрання і обіцяють ніколи не робити цього надалі. Дехто з арештованих під тиском підписав це зізнання, однак, ті, хто відмовився, повідомили, що урядовці заповнили документи на їхні імена і підробили підписи. Пастору і його помічника висунули звинувачення в «опорі поліції» і присудили їх до 15 діб тюрми. Десять іноземців затримані за релігійну пропаганду.

Бакинська баптистська церква існує більше 100 років і офіційно зареєстрована. В церкві ведеться служіння як російською, так і азербайджанською мовами. Влада перешкоджає в основному служінню серед азербайджанців, вважаючи, що вони мають бути прихильниками ісламу. Члени баптистської церкви думають, що нинішня акція є продовженням переслідувань, які були раніше. Так 28 серпня ісламісти при підтримці влади розгромили християнський табір в передмісті Баку. Тепер вони роблять спроби продовжити тиск на християн. Але, не зважаючи на всі утиски, богослужіння в Бакинській баптистській церкві продовжуються.

Немає більшої любові

Повість

Війна

...Той червневий ранок був напрочуд гарний. Яснів схід малиновим відблиском. Обважніла від роси трава здавалася ледь-ледь сріблястою. Жайворонки несміливо вдарили перші акорди, та спів ранкового дня порушив незвичний гул. Над Калинівкою літаки з хрестами на крилах пролетіли. Село принишло. А в обід, як удар грому: війна!!!

...Чоловіків на фронт забирали. Аж до старого кладовища йшли за рідними калинівці польовою дорогою, що в зелених житах ховалася...

Палажка з трьома дітлахами за сльозами світу не бачила, найменшечку, Горпину, до грудей пригортаючи.

«Та бережіться ж там, на хронті», — сину з чоловіком раз по раз повторювала. За нею Ярина Кіндратова, Килина Грицька Войтенка, також з малими на руках, як чайка підбита, розпачливо квилала над безмежним полем...

Геть-геть від'їхали вози з новобранцями, тільки курява ще довго висіла над шляхом, та тяжкі зітхання з жіночих грудей поле заколихували...

Через декілька днів німці в селі з'явилися. На мотоциклах, з підсуканими до ліктів рукавами, увірвалися в Калинівку з боку Клечаного, тільки куряче пір'я летіло з-під коліс. Геть в саму гущавину садів хати повідступали, з-під насуплених стріх на чужинців темними вікнами дивилися...

Наближалось Різдво Христове. В Книшевій господі готувалися до свят. Текля місила тісто на пироги. На столі багрянела калина в полумиску. В печі булькала кутя в чорному горщику. Вигаптувана барвінками і маком скатертина аж просилася на святковий стіл. В затишному домі відчувалося наближення святого вечора. Короткий день швидко згас. Багряне сонце сховалося за чорними зубцями ялин. Вітер, який ще зранку докучав своїм пекучим подихом, не затих, а, навпаки, ніби ще посилювався, женучи попід лісом колючу поземку.

Пилип ще раз обійшов своє обійстя, підкинув телиці сіна, старанно пообмітавши вичов-

гані валянки, зайшов в хату. «От і дав Господь Різдва дочекатися, та тільки хто ж знав, що під німцем святкувати доведеться». Зітхнув, важко за стіл опустився. Ближче поставив лампу та відкрив Біблію. Читав: «І породила Сина Свого, первістка, і сповила Його, і поклала Його в яслах, тому що не було їм місця...»

— Не було місця, сердешний, ото біда, — роздумував вголос. — Мати Божа місця не знайшла. Та що ж там за люди були? Ніхто ж не пожалів небогу. Та коли б... ех... — І вмовк, лишень уявив себе у Віфлеємі. — Я б найкращу постіль, я б всю хату віддав би. Заходь, сказав би, Маріє, нехай в моїм домі Христос народиться. Я нічого не пожалів би для Господа. Нехай би всі знали: «В Пилиповім домі Христос народився...»

Текля подала вечерю. «Благослови, Господи, дари Твої...» — і не докінчив молитви. У вікно, що виходило в бік лісу, хтось вкрадливо постукав.

— І кого це нелегка носить в таку пору? — облишивши молитву, пробурчав. Підвівся з-за столу, а ноги чогось неслухняні стали, ніби ватні. Зняв з одвірка кожух, та ніяк не міг втрапити в рукав. Нарешті одівся. Стукнув сінешніми дверима. В лице шпаркий вітер. За хату, біля дровітні, хтось стояв.

— Хто там? — якимось хрипко озвався.

Постать заворушилася.

— Та це ми, господарю, — і вмовкла.

— Хто «ми»? — посмілішав Пилип, почувши, що голос жіночий.

— З Клечаного ми, від німців тікаємо. — І благально: Пусти́ть нас, господарю, пожалійте, бо замерзнемо.

Пилип підійшов ближче, приглянувся. «Мендя, о цій порі, та ще з малим на руках? Де вона тут взялася?» Книш добре знав старого Іцика, її батька. Такий собі жидок, нічого особливого.

— В тебе що, дому нема, що з дитиною поночі по чужих дворах вештаєшся?

— Нема, дядьку, ні дому, ні батька з матір'ю, нікого в мене нема, нещасної. — Вона забилася в глухому риданні.

— Ти не реви мені тут, а розкажи все до пуття.

— Забрали всіх німці в гетто в Пісочне, і я там була, — ковтаючи сльози, плутано розповідала.

Продовження. Початок у № 3'99

Малюнки Іванни КАРАБАН

— В гетто були ми, а сьогодні взнали, що вбивати мають. Люди добрі допомогли втекти, то я до вас прибилася. Поможіть мені, дядечку, врятуйте мою дитинку. — Вона знову забилася в гіркому плачі.

Пилип насупився. Мовчав.

«Легко сказати «поможіть», — роздумував. — Ну, приміром, візьму я їх до себе, а там, дивися, ляпне хтось із сусідів старості Стратону, і прощайся тоді, Пилипе, з білим світом. Тільки дим закурить від його господи. Ні, краще хай пошукає десь іншого місця. А то он в Клечаному вже було так, взяли, заховали, то й що з того? Німці як взнали, то жидів і тих, що взяли їх переховувати, побили. Нікого не пожаліли. «Спасай взятих на смерть» — пригадав чомусь слова. Здається, недавно прочитав в Біблії. — Чи, може, впустити? — Завагався. — А що, як взнають? Ні!»

— Не можу я допомогти тобі, ніяк не можу, місця в мене немає, а ти ще й з малим. Не можу, і все тут... — глухо, ніби молотком по вічку труни, звучали його слова.

— Пожалійте ради дитини, прошу вас, впустіть до хати, бо замерзнемо!

— Не можу я взяти, сказав же тобі, місця нема, — замовк.

З-за темної стіни лісу вітер доніс звуки пострілів. На тому кінці села загвалтували собаки. Постріли ще і ще. Жінка аж затрусилася.

— Стріляють, ви чуєте?.. Стріляють. Ой, горечко мені, горе. Нема вже в мене нікого. Впустіть, дядечку, Христом Богом прошу, впустіть, бо й мене заб'ють.

— Ти що, глуха? По-людському, внятно сказано тобі — місця немає в хаті.

Повернувся і в дім почовгав. Вітер жалібно завивав під лісом, жбурляв колючим снігом в спину Книша...

«Куди йти, що робити?» — гарячково роздумувала Мендля, притискаючи до грудей закутану в лахміття крихітку. Ноги дерев'яніли і підгиналися. Звідкілясь теплими хвилями сон накочувався. І вітер вже не завивав, а ніби підспівував колискову. Мале вже не плакало.

— Та що ж це я? — аж стрепенулася єврейка. — Замерзаю!

Неслухняними ногами пішла від жовтогарячої латки світла, що падало з вікна Книшевої хати. Йшла, не розбираючи дороги, аж поки не нашттовхнулася на низьку стріху Палажчиного обійстя. Постукала у вікно.

— Хто тут у цю пору? — двері, заскрипівши, відчинилися. Палажка вийшла на поріг, кутаючись у теплу хустку.

— Пустіть, тітонько, бо замерзаємо, — ледь пролетіла.

Палажка заметушилася.

— Ой, лишенько, заходь швидше, заходь в хату. О, та ти ще й з малим. Та заходь же, заходь, кажу, холоднеча яка, чого ж ти стоїш?

Пропустила Мендлю поперед себе. В хаті смачно пахло вареною картоплею. Від грубки пашіло теплом. Діти вже поснули на широкій дощатій підлозі. Палажка про щось розпитувала, та Мендля ніби не чула. Тепло і затишок після страшного, холодного дня перемогли змо-

рену людину. І Мендля, не випускаючи з рук малого, забулася у сні. Палажка постелила їм на своєму ліжку, сама ж біля дітей прилягла. Та не могла склепити очей. Думала.

Опівночі знову хтось постукав. Накинула на голову хустку, вийшла на поріг і відсахнулася. Гурт людей чорніє біля груші. Зо страху й слова вимовити не в силі.

— Пустіть до хати, тітко, ми з Пісочного втекли, там німці багатьох розстріляли, ми через ліс прямо на вашу хату натрапили.

— То заходьте вже, якось помістимося, — ледь спромоглася на слова.

— Ви вже простіть нам, тітко, але там, в лісі, ще наші люди zostалися, — бородатий єврей запитально дивився в темряві на Палажку.

— Нехай ідуть в хату. Всі нехай ідуть, не пропадати ж людям.

Закривавлені, обдерті, один геть з обмороженими руками...

Як трохи зігрілися, взяли сяку-таку одяжину, на горищі сховалися...

З Пилипом щось сталося. Після тієї давньої розмови з Мендлею важкі, гнітючі думки не давали спокою. «Чому не впустив до хати нещасних?» «Впустіть, дядечку, Христом-Богом прошу, впустить!» Ці слова, як тінь, ходили за ним слідом. Навіть коли Книш засинав, то неспокійним був сон: єврейка з дитиною неодмінно уві сні, як привид, з'являлася перед ним і посинілими губами шепотіла:

«Впустить, Христом-Богом прошу, впустить, дядечку!» Пилип прокидався, обливаючись холодним потом. Робота не йшла, цілими днями никав по двору, як неприкаяний. «Коли б знати, куди подалася, знайти, вибачитися. А може, забили німці?» Книша проймав дроз. «І дитину, дитину, немовля, в чому воно завинило? О, Боже, Боже, прости мене грішника», — зі стогоном виривалися з грудей болючі слова. «Нема мені прощення, немає! — свердлила мозок чорна думка. — Нікому я не потрібний, ні Богу, ні людям, ходячий мертвець, трут з загребущими руками, і все тут».

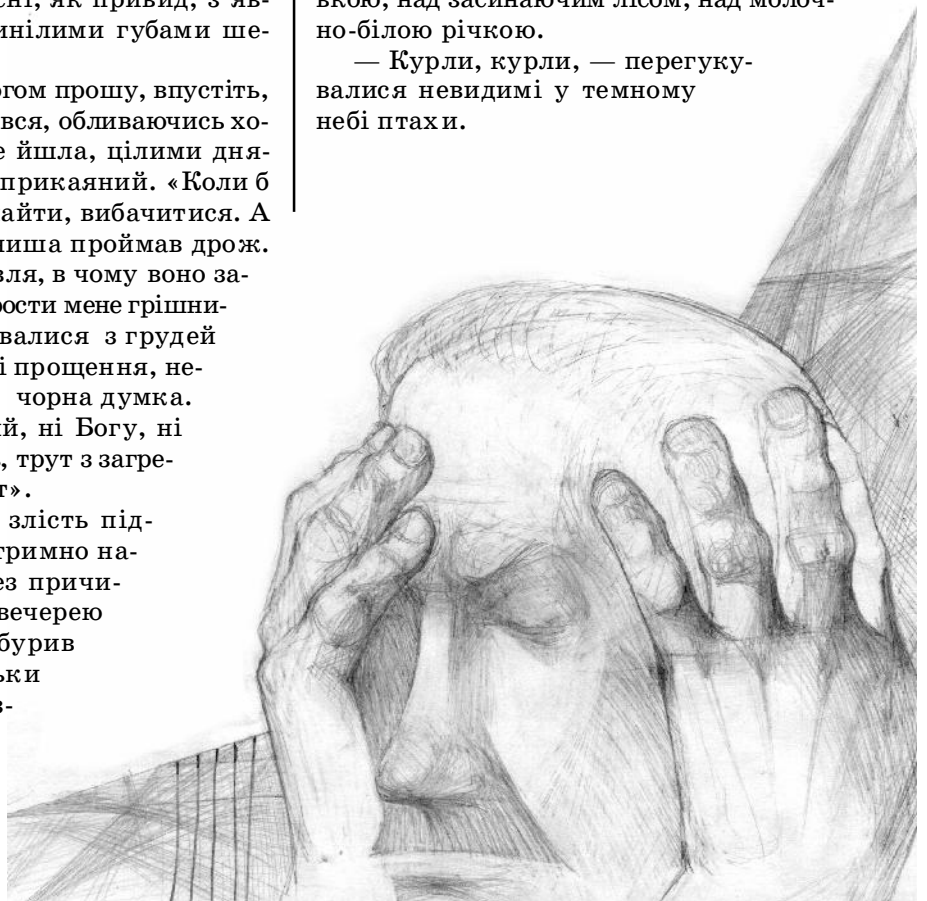
Десь із самого нутра злість піднімалася, закипала, нестримно наповнювала все серце. Без причини гримав на Теклю. За вечерею ні з того ні з сього пожбував тарілку з кашею — тільки друзки по кутках забрязкали. Гримнув дверима і вискочив у двір. Передвечірня прохолода трохи остудила голову. У хліві неголосно заревла телиця. «Що,

й тобі їсти захотілося?» — промимрив поідніс. Набрив повні вила запашного сіна. Вже майже дійшов до ясел, та, як на зло, зачепився за кошик, який невідомо де взявся під ногами. З усього розмаху на повен зріст розтягнувся на купі гною поід стіною. «А бодай би ти сконала зі своїм сіном, де ти взялася на мою голову», — ошаленіло кричав на нещасну худобину, потім важким навильником — по хребту. Як підкошена, звалилася бідна скотина. Несамовито бив ногами, аж захекався. З рота бризки так і пирскали. Вискочив з хліва і повз хату через город, не розбираючи стежки, до лісу посунув. Аж на узліссі зупинився. Витер розчервонілий спітнілий лоб. Знеможено присів під високою вільшиною.

Ліс дихав спокоєм. Сонце вже заховалося у густому сосняку, лише на золотистому піщаному пагорбі його згасаючі промені вкривали стовбури могутніх сосен криваво-червоною міддю. Густий вільшаник понад Путилівкою, що влітку темно-зеленою стіною вкривав її береги, підперезаний пухнастою шаллю туману, чорним віттям різко розкреслював вечірне небо, яке висвітлювало останніми відблисками заграви. Високо над лісом, там, де відблиски заграви зливалися з темніючим небом, десь із самих глибин далеких світів над опаленою війною землею линула журавлина пісня.

— Курли, курли, — пливло над Калінівкою, над засинаючим лісом, над молочно-білою річкою.

— Курли, курли, — перегукувалися невидимі у темному небі птахи.

Пилип підвів голову, намагаючись відшукати у темніючій безодні неба гостей з далеких країв, чиї голоси все віддалялися і застихали, серце розворушуючи думами...

Батька Книш майже не пам'ятав. Пригадував лишень, і дивно, що час не витравив з його пам'яті той давній спогад.

Тоді, як і зараз, кричали, повертаючись додому, журавлі. Батько, підхопивши малого Пилипка на руки, підняв високо-високо, аж світ ніби розступився навколо, і сонце, що його малий вже не бачив за пагорбом, раптом знову з'явилося — таке велике, червоне, вогненно кулею зупинившись над обрієм.

Притис сина правицею до пропахлого махоркою шорсткого лиця. Лівою пригортав матір. Пилипко відчув розпашілою щокою, як гарячі, солоні краплини обпекли щоку, спадуючи на тендітну мамину руку.

Кричали в небі журавлі, а понад полем линула пісня новобранців:

«Так громче, музыка, играй победу, Мы победили, и враг бежит. Так за царя, за батюшку, за веру мы грянем громкое: «Ура!»

Додому батько не повернувся.

Дорослим Пилип став рано. З того дня, коли, взявши з рук матері леміги плуга, якимось незвично, хрипло сказав:

— Ану давайте, мамо, я спробую.

— Та куди тобі, малий іще, з бороздки не видко!

— Та вже давайте, — насупився твердо і рішуче взяв віжки.

Мати глухо заридала, її сльози срібними зернами падали в чорні борозни ріллі.

— Ой, чого ж ти мене оставив нещасною, з усіх боків тебе виглядаю, озвися ж, соколе мій, хоч уві сні скажи, де твоя голівонька схилилася, чи в полі чистому закрити очі свої, чи, може, в германському полоні помираєш? — летіло понад притихлим полем її тужіння.

З тих пір тверді мозолі не залишали огрубілих в праці Пилипових рук.

...Вогненні вали громадянської війни докотилися і до їхньої маленької станції.

Літнього дня на змилених конях у двір вершники заїхали. Один, не зайшовши в хату, одразу ж до стайні попрямував. Гнідка за вуздечку вивів. Мати прожогом з хати вискочила.

— Та що ж це робиться, людоньки добрі, останнього годувальника забирають, — загомосила, хапаючи коня за гриву.

— Отойди прочь, — визвірівся козак і шарпнув Гнідого щосили.

— Не віддам, погибнемо з голоду, пожалійте нас, — хапалася за ноги в стременах.

— Отстать, сказано тебе, — погрозово вилаявся козак і рукою за довгу шаблю взявся.

— Ой, Боже милостивий, що ж це на світі робиться, чоловік загинув, не знаю де, та ще й конячку забирають, пропадати пропадом прийдеться. Не віддам, ні за що не віддам, — раптом істерично закричала, вчепившись у полу козакові.

— Что ты возишься с ней? — гаркнув один, мабуть, старший. — С бабой управиться не можешь, казак сопливый.

Вихопив з ножен шаблю і тупим кінцем по голові: раз! Покотилася мати в пилюку, а вершники з Гнідком з двору, тільки затупіло.

Виходилася, правда, мати та вже недовго і прожила на світі. Тихо відійшла до вічності. Син один лишився.

Зненавидів Пилип з того часу людей. Всі йому здавалися жорстокими й немилосердними. Затравленим вовчуком, кулачки стискаючи, на людей дивився...

...Потім був дитячий будинок для безпритульних. Хоч і старалися вихователі, як могли, зранена душа вперто не приймала ласки. Втік. По дорозі, на товарняках переховуючись, ледь ноги не позбувся. З того часу й накульгував сильно.

Потім шахти, робота. Працював до нестями, гірким потом та кривавими мозолями намагався заглушити сердечний біль. Став скупим і лицемірним. Не вірив людям, і люди йому не вірили... Так роки минали. Вже старим парубком в Калинівку прибився...

Село засипало. Понуро брів вулицею. В Талимонової Палажки світилося. Через погано завішену фіранку якісь тіні по хаті сновигають. Пилип приглянувся і прикіпів на місці.

— Жиди в Палажки, точно жиди. Здається, впізнав одного, з вусиками такий, крамар з Пісочного. Так ось чого вона вже декілька разів у Теклі то молока, то хліба просить. «Для діток», — каже. Знатиму тепер, що за дітки в неї.

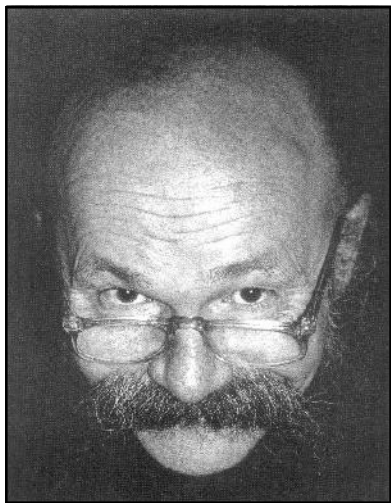
В серці знову закипіла злість. «От піду і заявлю старості. Хай знає тоді». «Лицемір паршивий» — пригадав давно колись услід кинуті слова. І сіна тоді не продав Талимон. «Хай, каже, згниє краще, як тобі маю продавати».

Пам'ять знову і знову відновлювала давні образи, які раптом стали такими дошкульними, що й терпіти несила. «Зайду до старости, скажу, що жидів переховує. Хай знає тоді». Почовгав темною вулицею, а груди злість розпирала: «Ти бач, добренька яка, прихистила, не даром, мабуть.

(Далі буде)

Який у вас характер?

Поведінка людини визначається її характером та темпераментом. Слово «характер» в перекладі з грецької означає «карбування, печатка». Характером називають закріплені у свідомості стереотипи поведінки та емоційного ставлення людини до різних життєвих ситуацій. Сформовані у процесі життя риси характеру визначають напрямді людини. Поняття «поганий характер» включає в себе відсутність чесності, принциповості, життєрадісності, скромності, працелюбності і вимогливості до себе.

Характер обумовлений і спадковістю, і впливом навколишнього середовища. Якщо християнин «народжений згори», є дитиною Божою, то йому притаманні численні позитивні богоподібні якості. З іншого боку, «товариство лихе псує добрі звичаї», накладаючи свій відбиток на поведінку людини, що потрапила у це товариство. І навпаки, Слово Боже, спілкування з віруючими людьми «вітамінізують» духовно навіть зіпсованих людей. При цьому їхній характер удосконалюється, як пише ап.

Павло, у напрямку надбання «почуттів Христа». Якщо поза християнством кажуть, що «горбатого могила виправить», то євангельське вчення вже виправило характери багатьох колишніх п'яниць, наркоманів та перелюбників.

Темперамент виявляється у ставленні людини до подій, що відбуваються навколо неї. Схожість кореня цього слова з коренем іншого — температура — дозволяє визначити його як своєрідну температурну реакцію на зовнішні фактори духовного життя. Ця реакція може бути гарячково-високою та врівноважено-низькою. Вразливість, емоційна збудливість приводять людину до певного ступеня імпульсивності.

Ще древні греки виділяли чотири типи темпераменту:

1) сангвінік (від слова «кров») — сильна, врівноважена, рухлива людина, для якої властива слабка вразливість і велика імпульсивність;

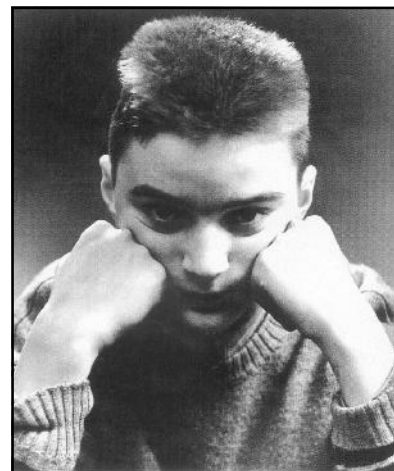
2) холерик (від слова

«жовч») — сильна та неврівноважена людина, що відрізняється вразливістю і великою імпульсивністю;

3) флегматик (від слова «слизь») — сильна, врівноважена, інертна людина, яка характеризується слабкою вразливістю і малою імпульсивністю поведінки;

4) меланхолік («чорна жовч») — слабкий тип емоційної реакції, обумовлений сильною вразливістю і малою імпульсивністю.

Сучасна співачка Софія Ротару в пісні під назвою «Меланхолія» навіть оспівує подіб-

ний наркотичний настрій духа, якому властиві песимізм та байдужість до оточуючого життя. На жаль, меланхоліки гостро сприймають зауваження, хворобливо реагують на критику, дуже засмучуються через дрібниці, на які інші люди зовсім не звертають уваги. Їхня надмірна вразливість дуже їм перешкоджає адаптуватися до життєвих труднощів. До числа меланхоліків належав Хома — учень Ісуса Христа, який одного разу приречено заявив: «Підемо і ми помremo з Ним (з Христом)». Це він сказав не тому, що був

героїчно настроєний, а тому, що бачив майбутнє в чорній траурній рамці, пам'ятаючи, що незадовго до того юдеї хвталися за каміння з метою побити ним Ісуса та Його учнів.

Сини Заведееві — Яків та Іван — були, скоріше всього, холериками. Коли їхнього Вчителя не прийняли на нічліг в самарянському поселенні, вони мали намір звести вогонь з неба, як Ілля, і спалити жителів тієї негостинної місцевості, наче Содом та Гомору. Проте Спаситель зупинив спалах гніву їхнього невгамовного темпераменту: «Не знаєте, якого ви духа».

Симону Петрові теж властивий був «гарячий» темперамент сангвініка, що часто приводив його до невгамовної ревності. Якось в Гефсиманському саду, заступаючись за Учителя, він рубонув мечем по вухові первосвященникового раба. Той, напевно, теж відзначався вираженою реакцією самооборони і спритно відвернувся від удару, що міг розколоти його череп наче горохову шкаралупу. Цей чіткий інстинкт самозбереження спас його голову та життя, а відрубане вухо було повернуте на місце його попереднього розміщення.

До речі, в ролі керівників пріоритетніше виглядають сангвініки та холерики, в крайньому разі флегматики, але не меланхоліки.

Відомий адвокат А.Ф. Коні розповідав студентам історію про трамвай, який наїхав на жінку, і про те, як описували цей нещасний випадок свідки з різними типами темпераменту.

Сангвінік з хвилюванням в голосі розповідає: «Це була жахлива картина — нестямний крик, море крові. Я чув навіть тріск кісток, що ламалися. До цього часу це страшно видовище стоїть перед моїми очима».

Холерик розкаже з обуренням: «Роздавили жінку! Я дав-

но уже стверджував, що міська влада недбало ставиться до своїх обов'язків: хіба можна довіряти керувати трамваем таким водіям, котрі не вміють завчасу посигналізувати і загальмувати, щоб не роздавити навіть неухажливих і туговухих перехожих. Садити їх потрібно за це!»

У флегматика своя реакція на дану ситуацію: «Я проїжджав поруч і бачу: лежить якась жінка посеред дороги, напевно, на неї наїхали і роздушили. Я посумував, звичайно, і поїхав далі».

А меланхолік скаже: «При мені трамвай роздушив нещасну жінку. Ось вона, гірка людська доля! Можливо, вона поспішала додому до чоловіка і діток, котрим створювала тепло та затишок. І ось все розбито та знищено, залишились тільки кров та сльози, і

картина осиротілої сім'ї постійно стоїть у мене перед очима».

В процесі спілкування з людьми дуже важливо в'ясувати темперамент співбесідника, слухача, учня. Від нього залежить духовно-психологічний клімат в сім'ї, церкві, суспільстві.

Іншими словами, характер та темперамент створюють соціально-біологічний фундамент особистості. І на цьому фундаменті з допомогою будівельних інструментів християнського світогляду — Словом Божим, вірою та молитвою — здійснюється спорудження духовного храму. Знання цих істин допомагає уникнути конфліктів, досягнути компромісів і плідно співпрацювати в питаннях духовного домобудівництва.

Олександр САВЧЕНКО

Опитування незалежного центру РОМИР: тільки 1,9% опитуваних росіян вважають важливим в житті сповідувати свою релігію.

Тільки 1,9% росіян, опитаних незалежним дослідницьким центром «Российское общественное мнение и исследование рынка» (РОМИР) у вересні 1999 року, вважають важливим в житті сповідувати свою релігію. Результати всеросійського опитування по репрезентативній виборці 41 суб'єкта РФ опубліковані інформаційною службою «Національна служба новин» (НСН).

Згідно опитування, найважливішим в житті для 44,2% росіян є хороше здоров'я; на другому місці (39,2% респондентів) є наявність роботи; 33,2% опитуваних вважають найважливішим мати щасливе сімейне життя. Жити в країні, де немає війни, вважають для себе найважливішим 28,2% опитуваних; жити в країні, де немає насилля та корупції, — 22,3% громадян. Сповідання релігії стоїть на дев'ятому місці в системі життєвих цінностей росіян.

Релігія не має відчутного впливу у британському суспільстві.

Релігійні лідери не мають практично ніякого впливу на британців. До такого висновку прийшли соціологи, які провели опитування, результати якого опубліковані у газеті «The Sunday Times».

Сьогодні найбільш впливовими фігурами в Об'єднаному Королівстві є політики, бізнесмени і фінансисти, вважають соціологи. Що ж торкається представників Церкви, то їх британці практично ігнорують. Єдиним релігійним діячем, що потрапив у список ста найвпливовіших фігур, виявився Папа Іван Павло II.

✓ 7 вересня о 10.00 відбулося засідання Всеукраїнської Ради Церков у Держкомрелігії, після якого відбулася зустріч з Президентом України Л.Д. Кучмою. Президент високо оцінив духовну працю щодо створення нових християнських церков в Україні. За вагомий внесок нашого братства у відродження духовності в Україні Президент нагородив М.С. Паночка орденом «За заслуги III ступеня», після чого відбулася розмова Президента з головами конфесій.

✓ 11 вересня в м. Дніпропетровську відбулася зустріч з членами обласної ради та іншими служителями церков ХВС області, на якій обговорювалось духовне життя церков Дніпропетровщини. Голова ВСЦ ХВЕП проінформував про життя Союзу і дав відповіді на питання служителів.

✓ 12 вересня відбулося урочисте відкриття новозбудованого дому молитви церкви ХВС м. Дніпропетровська. На відкритті дому молитви були голова ВСЦ ХВЕП М.С.Паночко, його заступники М.М.Мокієнко, П.В. Сердиченко та багато пасторів з інших областей. У служінні брав участь молодіжний оркестр з «Народної церкви» м. Одеси.

✓ 17 вересня голова ВСЦ ХВЕП М.С. Паночко, старший пресвітер церков ХВС Київської області В.М. Решитинський, ректор КБІ В.А. Шевчук побували в новоутвореній церкві в смт. Брусилів Київської обл., де було звершено рукопокладання чотирьох братів на пастирське служіння: Я. Пуйди, Ю. Ковалю, В. Маньчика, С.Тарасюка, які будуть працювати в новоутворених церквах навколишніх сіл.

✓ 19 вересня в м. Рівне розпочалося навчання другого набору студентів відповідно до проекту «Відкриття 200 нових церков до 2000 року». До навчання приступили 25 студентів з України та Білорусі. У відкритті брали участь голова ВСЦ ХВЕП М.С. Паночко, єпископ церков ХВС Волинської області С.В. Веремчук, заступник старшого пресвітера церков ХВС Рівненської області О.С. Гринчук, заступник старшого єпископа Білорусі Новік, пастори і викладачі від Асамблеї Бога США.

✓ 21 вересня канцелярію ВСЦ ХВЕП відвідав єпископ штату Оклахома (США) Уорен Булок та декан КБІ Кевін Тайлор.

✓ 23-24 вересня відбувся Перший всеукраїнський християнський конгрес «Примиріння — дар Божий, джерело нового життя». Перед конгресом з привітальним словом виступив Президент України Л.Д.Кучма. Голови усіх християнських конфесій мали нагоду виступити з 20-хвилинною доповіддю про своє бачення релігійного життя в Україні. У залі були присутні єпископи, священники, священнослужителі, пастори, ченці, представників ЗМІ та діячі культури. Мета конгресу — донести до всіх християн про необхідність життя в мирі, злагоді та любові, проявляючи терпіння один до одного. Присутні були свідками широкого спектру поглядів на міжконфесійне життя України.

✓ 25 вересня у м. Львові відбулось засідання опікунської ради Львівської Біблійної семінарії (ЛБС). На ній були присутні члени правління ВСЦ ХВЕП: С.В. Веремчук, В.Д. Антонюк, І.А. Хрипта, а також представники з Канади: Стен Ватріч, Джордж Давидюк. Засідання вів голова опікунської ради, старший пресвітер церков ХВС Львівської області Р.І. Ляховський. У засіданні взяли участь: пастор Першої львівської церкви ХВС В. Курпіта, пастор з Клівленда Б. Мальський. Обговорювалася ситуація, яка склалась у ЛБС. Більшість членів Опікунської ради були здивовані позицією С. Ватріча та інших братів з Канади. Попереднє рішення про підпорядкування семінарії Союзу ХВС на даному засіданні було відхилено. Львівській обласній раді була дана рекомендація довести цю справу до кінця.

✓ 25-26 вересня в м. Коростень Житомирської області відбулася четверта регіональна молодіжна конференція, на якій були присутні 200 делегатів з Житомирської, Київської, Вінницької та Чернігівської областей. Перед делегатами мав виступ завідділом молоді ВСЦ ХВЕП А.П. Гук, єпископ церков ХВС Житомирської області М.М. Камінський.

✓ 26 вересня відбулося посвячення нового будинку молитви в м. Бучач Тернопільської області, на якому були присутні члени обласної ради та гості зі Швеції, які підтримують тісні зв'язки з цією церквою.

✓ 3 жовтня М.С. Паночко відвідав церкву в с. Кідри Володимирецького р-ну на Рівненщині, яка нараховує 670 членів і де

більше 40 років служіння пастора несе брат Д.Е. Кібиш. Цього ж дня голова ВСЦ ХВЕП відвідав церкву м. Сарни Рівненської обл., де пастором служить І.А. Пришко.

✓ 5 жовтня в канцелярії ВСЦ ХВЕП відбулося засідання правління ВСЦ ХВЕП, на якому піднімалося та вирішувалося багато питань життя Союзу.

✓ 6 жовтня в канцелярії ВСЦ ХВЕП відбулося засідання комітету Союзу, на який був запрошений голова Держкомітету у справах релігій В.Д. Бондаренко. Члени комітету мали можливість отримати відповіді на питання, які їх цікавили. На засіданні також було призначено брата Петра Дмитровича Янюка на посаду скарбника Союзу.

✓ 9 жовтня у м. Луцьку, в церкві ХВЄ «Віфанія», відбулася обласна пресвітерська рада, на якій були присутні голова ВСЦ ХВЕП М.С. Паночко, єпископ церков ХВЄ Волині С.В. Веремчук, заступник голови ВСЦ ХВЕП М.П. Синюк, 23 пастори з церков області. Братів-служителів привітав євангеліст Асамблеї Бога Канади Крейт Пітс.

✓ 10 жовтня в церкві ХВЄ «Віфанія» (м. Луцьк), де служіння пастора несе С.В.Веремчук, відзначалося Свято подяки. Християни дякували Богові за благословіння, які Він послав на їхні поля і сади. В служінні брав участь М.С.Паночко. Він ввечері цього ж дня побував на богослужінні в церкві м. Горохів, в якій пастором служить С.Т. Мельничук.

✓ 9-10 жовтня в м. Миколаєві відбулася П'ята регіональна молодіжна конференція, на якій були присутні 500 делегатів з Миколаївської, Херсонської, Одеської областей. На конференції виступили: заступник голови ВСЦ ХВЕП П.В. Сердиченко, заввідділом молоді ВСЦ ХВЕП А.П. Гук, старший пресвітер церков ХВЄ Миколаївської обл. В.Р. Кравчук, а також з двома біблійними рефератами виступив пастор-вчитель А.І. Кліновський.

✓ 15 жовтня канцелярію ВСЦ ХВЕП відвідав директор видавництва «Лайф» Білл Вільямс, який бажає допомагати нашому братству у видавництві духовної літератури.

✓ 17 жовтня у м. Володарське Донецької області відбулося посвячення дому

молитви, збудованого за допомогою Асамблеї Бога Бразилії. Церква була утворена за активною участю пастора-місіонера з Бразилії Павла Шрайнера та єпископа церков ХВЄ Донецької області А.І.Бескровного. На цьому святі були присутні голова ВСЦ ХВЕП М.С.Паночко, його заступник М.М. Мокієнко, делегація пасторів з Бразилії.

✓ 19 жовтня, згідно рішення правління ВСЦ ХВЕП «Про відвідання Криму та вивчення ситуації, яка склалась після відходу у вічність брата М.Лановенка», у Криму побували голова ВСЦ ХВЕП М.С. Паночко, його заступник П.В. Сердиченко, старший пресвітер церков ХВЄ Херсонської обл. О.І.Бабійчук, старший пресвітер церков ХВЄ Запорізької обл. В.Є.Гедаревич. Більше 10 служителів зібралися на цю зустріч, на якій майже всі брати прийшли до рішення радикально змінити ситуацію на краще і впорядкувати взаємовідносини між церквами.

✓ 21 жовтня у канцелярії Союзу ВСЦ ХВЕП відбулася зустріч його служителів зі служителями Асамблеї Бога Бразилії. Обговорювалось питання подальшої співпраці між ВСЦ ХВЕП та Асамблеєю Бога Бразилії. Була висловлена сердечна подяка церквам Бразилії за підтримку в праці.

✓ 21-32 жовтня у м. Львові проходив Біблійний семінар для обласних керівників молоді України з участю заввідділом молодіжного служіння ВСЦ ХВЕП Анатолія Гука і братів з 15-ти областей України. Біблійне навчання проводили служителі з Канади.

✓ 24 жовтня на запрошення брата Г.А. Муравицького, єпископа автономних церков, М.С. Паночко відвідав церкву в м. Ірпінь Київської області, в якій відбулося багатолюдне служіння. На служінні були присутні пресвітери з інших автономних церков. В ньому брала участь молодь та діти недільної школи. Після служіння М.С.Паночко розповів про життя Союзу. Брати-служителі автономних церков поділились своїми проблемами і виявили бажання тісніше співпрацювати з нашим братством.

✓ 29-30 жовтня М.С.Паночко відвідав церкву «Свята Трійця» в м. Рівне, де служіння пастора несе брат В.Д. Боришкевич, і брав участь у молитовному служінні. Також він відвідав церкву в с. Городище Рівненської обл., де пастором М.П. Козлюк.

✓ 31 жовтня у м. Чернігові, в церкві

відбулося Свято подяки у напівпідвальному приміщенні дому молитви, будівництво якого ще не завершено. В служінні брали участь голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко, старший пресвітер церков ХВЄ Чернігівської обл. С.Г. Федько, начальник обласного відділу у справах релігій В. Молочко.

✓ 6 листопада в м. Чернівцях відбулася звітна конференція служителів церков ХВЄ області. В ній брав участь М.С. Паночко. Більше як 140 делегатів з різних куточків Буковини мали можливість почути звіт старшого пресвітера церков ХВЄ області Карпова П.І., його заступників, завідуючих відділами. На конференції були присутні гості з Румунії.

✓ 7 листопада голова ВСЦХВЄП М.С. Паночко разом з старшим пресвітером церков ХВЄ Чернівецької області П.І. Карповим відвідав церкву ХВЄ в с. Кам'янка, де пастором І. Величко, а також румунську церкву в с. Привороки, де пастором В. Микитюк.

✓ 9 листопада голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко відвідав канцелярію Львівського обласного об'єднання церков ХВЄ і мав зустріч із старшим пресвітером церков ХВЄ Львівщини Р.І. Ляховським, його заступниками В. Лабою, А. Гуком, О. Пуцом, членами братської ради та пасторами В. Якимовим та Я. Куріптою. На зустрічі обговорювали стан духовного життя у Львові та області.

✓ 12 листопада в м. Івано-Франківську відбулася річна обласна звітна конференція служителів церков ХВЄ. Старший пресвітер церков ХВЄ області О.Г. Вовк розповів про духовну працю на Івано-Франківщині. Участь у конференції взяли: голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко, старший пресвітер церков ХВЄ Чернівецької області П.І. Карпов. Після конференції відбулася зустріч з директором місії «Добрий Самарянин» О. Карп'юком. Місія веде активну евангелізаційну роботу через своїх місіонерів, радіопередачу «Вірую» та однойменну газету.

12-19 вересня 1999 року в місті Києві в рамках програми святкування 2000-ліття Різдва Христового відбувся З'їзд християнської молоді України. Його метою було згуртувати християнську молодь незалежно від конфесійної приналежності, засвідчити віру в Бога, залучити молодь шукати нові шляхи вирішення існуючих проблем у духовному розвитку суспільства.

Цей проект був запропонований Українським національним комітетом молодіжних евангелізацій і підтриманий керівниками восьми християнських конфесій (УПЦ, УПЦКП, УАПЦ, УГКЦ, ГКЦ, ВСЕХБ, УУЦАСД, ВСЦХВП). Помітною

була підтримка з'їзду представниками держави, а саме: участь у підготовці з'їзду різних державних інститутів (Державний комітет сім'ї та молоді, Державний комітет у справах релігій). Активну участь у роботі форуму взяв президент Л.Д. Кучма, який очолив почесний оргкомітет.

Програма фестивалю включала в себе фестиваль-конкурс молодіжних церковних хорів, форум християнської молоді, свято дитячої творчості. Учасником фестивалю була вокальна група «Глорія».

Серед молодіжних хорів яскраво виділявся молодіжний хоровий колектив першої львівської церкви ХВЄ, створений у 1995 році на базі дитячого хору. Зараз цей колектив нараховує до 70 учасників, які люблять співати і своїм даром славлять Бога.

У виставці-конкурсі дитячої творчості «Ми будемо спільноту» активну участь взяли учні недільних шкіл церков ХВЄП м. Києва.

Важливе місце у ході з'їзду займав Форум християнської молоді, першою частиною якого було загальне засідання, де

з вітальним словом виступили Президент України, інші представники державної влади, голови Церков. У своєму зверненні голова ВСЦХВЄП М.С. Паночко зазначив, що «дуже відрадним є те, що сьогодні християнська молодь звертається до Ісуса Христа, шукає вічних цінностей... На основі усвідомлення цих духовних істин може бути побудована єдність, злагода, мир, взаємоповага і любов до всіх».

Друга частина Форуму проходила у вигляді роботи в секціях. Тут розглядалися соціальні та економічні проблеми, питання взаємостосунків освіти, держави і Церкви. Відповідальність за реалізацію резолюцій, прийнятих Форумом, покладено на Міжконфесійну раду християнської молоді, яка була сформована в ході роботи. «Маємо надію, — сказав М.С. Паночко, — що молодь зробить перші реальні кроки до єдності віри Христової, до розбудови держави на християнських засадах... Віримо, що вам допоможе Бог у всіх добрих починаннях!»

Ольга МОРОЗОВСЬКА

На закінчення номера

Що новенького на пошті?

Розроблена ще у 1968 році шестизначна індексація поштових відправлень на сьогодні застаріла, і їй на заміну прийшла нова — п'ятизначна. Тепер індекс присвоєний кожному відділенню зв'язку і населеному пункту з населенням більше 500 чоловік, чого не було за часів СРСР. До того ж сучасне поштообробне обладнання зчитує навіть рукописний код.

Перші дві цифри п'ятизначного числа означають адміністративну одиницю (область чи місто), наступні три цифри індексу — відділення зв'язку.

Нагадуємо, що у нашій поштовій адресі теж з'явилися зміни. Тепер загальний код міста Луцька — 43000-499, а нашого поштового відділення, яке обслуговує редакцію — 43020.

Область / дві перші цифри індекса

Вінницька 21, 22, 23, 24

Волинська 43, 44, 45

Дніпропетровська 49, 50, 51, 52, 53

Донецька 83, 84, 85, 86, 87

Житомирська 10, 11, 12, 13

Закарпатська 88, 89, 90

Запорізька 69, 70, 71, 72

Івано-Франківська 76, 77, 78

Київ (місто) 01, 02, 03, 04, 05, 06

Київська 07, 08, 09

Кіровоградська 25, 26, 27, 28

Львівська 79, 80, 81, 82

Луганська 91, 92, 93, 94

Миколаївська 54, 55, 56, 57

Одеська 65, 66, 67, 68

Полтавська 36, 37, 38, 39

Рівненська 33, 34, 35

Сумська 40, 41, 42

Тернопільська 46, 47, 48

Харківська 61, 62, 63, 64

Херсонська 73, 74, 75

Хмельницька 29, 30, 31, 32

Черкаська 18, 19, 20

Чернігівська 14, 15, 16, 17

Чернівецька 58, 59, 60

Автономна Республіка Крим

95, 96, 97, 98

Севастополь (місто) 99

Перший номерний знак автомобіля

Вважається, що найперші номерні знаки на автомобілях були введені французькою поліцією в 1893 році. У Великобританії вони з'явилися в 1903 році. Найперший номерний знак було видано графу Раселу для його автомашини потужністю в дванадцять кінських сил.

Найвищий водоспад

Найвищий водоспад у світі — водоспад Анхель (Гвіанський плоскогір'я, Венесуела). Як визначили вчені, висота його в 20 з чимось разів більша Ніагарського водоспаду. Він являє собою пінисто-білий водяний стовп висотою більше, ніж кілометр (1050 м), який падає у безодню. Не досягаючи приблизно 300 м до дна безодні, цей потік перетворюється на водяний пил, що осідає на каміння безперервним дощем. Могутній, пружний киплячий потік немов розчиняється в тумані, а ще нижче, мов народжуючись з нічого, виникає річка Чурун.

І чим це качки завинили?

Мабуть, усім відомий такий вислів, як «газетна качка» (або, як ми більше звикли чути по-російськи, «утка»). Так називають непідтвержені нічим сенсаційні повідомлення, що з'являються у засобах масової інформації. Чому саме «качка»?

Цей вислів народився у середовищі німецьких газетярів, які після сумнівних, але сенсаційних повідомлень ставили позначку NT, що є скороченням латинського виразу «non testatur» (не перевірено). Скорочення звучало «ен-те», а по-німецьки «енте» — качка. Так безневинна качка стала символом журналістських домислів і вигадок, часом дуже шкідливих і небезпечних.

Доброго здоров'я!

Як справитись з приступом гикавки?

Як же незручно себе почуваєш, коли приступ гикавки застане зненацька десь у гостях або на діловій зустрічі. До того ж, як завжди в таких ситуаціях, позбавитися гикавки вдається не відразу ж. Причиною таких неприємних відчуттів, до речі, може бути переїдання та вживання спиртного. Подразнена діафрагма починає бунтувати, судорожно скорочуючи м'язи. Що ж робити?

— Затримайте дихання, вдихнувши повітря, і сильно натисніть руками на місце реберних дуг.

— Декілька разів глибоко вдихніть повітря і повільно видихніть.

— Випийте холодної води або проковтніть маленький кусочок льоду.

— Покладіть під язик кусочок рафінаду, на який капніть трохи оцту.

— Змішайте в рівних пропорціях гірчицю і столовий оцет. Нанесіть трішки тієї кашки на кінчик язика.

— Якщо гикавка не зупиняється, випийте півсклянки холодного відвару насіння кропу.

— При затяжних, що часто повторюються, приступах гикавки, потрібно звернутися до лікаря. Вони можуть бути сигналом деяких інфекційних, психічних захворювань, інфаркту, а також хвороб спинного та головного мозку.

Оце злаки!

Про бамбук чули майже всі. Але не всі знають, що ця рослина відноситься до родини злакових, тобто близький родич знайомої нам пшениці чи жита. А от деякі цифри життя цього злаку просто вражаючі. Висота дорослої рослини може досягати 30-40, а то й цілих 50 метрів, а товщина стовбура (чи то пак, стеблини) — 20-30 см. Бамбук — рекордсмен і за темпами росту. Його приріст, в залежності від виду та умов, може досягати 50-90 см. на добу. Правда, такий бурхливий період триває всього близько 40 днів. А потім починається період дозрівання і здерев'яніння, яке продовжується декілька років. Правда, життєвий цикл деяких видів бамбуку прослідкувати неможливо: життя людини не вистачить, щоб побачити і народження, і цвітіння китайського *Phyllostachys*, який плодоносить один раз в 120 років.

А от сфера застосування бамбуку необмежена. Мало хто знає, що першою ниткою розжарювання в електричній лампі у дослідах Томаса Едісона було волокно бамбуку.

Лідер Комуністичної партії Російської Федерації Геннадій Зюганов, виступаючи на мітингові, присвяченому 82-ій річниці жовтневого перевороту, публічно подякував Богу за хорошу погоду. При закінченні мітингу Геннадій Зюганов сказав, звертаючись до демонстрантів: «Спасибі Господу Богу за хорошу погоду в день свята».

Якщо далі так піде, то, дивись, на кумачевому прапорі поряд із зіркою з'явиться ще й хрест. А що — це ж в ногу з часом.

Чудодійна сіль

✓ Грілка довше триматиме тепло, якщо у воду додати трохи солі.

✓ Гостріння ножів, ножиць, лопат буде ефективнішим, якщо покласти їх заздалегідь на 30-40 хв. у слабкий розчин солі.

✓ Віники стають міцнішими і не ламаються, якщо їх перед використанням запарити і залишити на 2-3 години в гарячій солоній воді.

✓ Склянки та пляшки стануть прозорими й блищать, якщо їх мити в теплій солоній, а полоскати в холодній воді.

✓ Випрана білизна блищатиме, якщо до крохмалю додати дрібок солі. Така білизна не замерзає.

✓ Кольорові речі не линятимуть, якщо їх прати у холодній солоній воді.

✓ Махрові рушники і халати будуть м'якші й пухнасті, якщо перед пранням потримати їх недовго в солоній воді.

✓ Масло в теплу погоду не розтане, якщо обгорнути його серветкою, змоченою у солоній воді.

✓ Покладіть на дно посудини, в якій зберігається хліб, дрібок солі — він не пліснявітиме.

✓ Якщо молоко збігло на плиту, посипте ті місця сіллю — запах горілого зникне.

Тосподні слова: «Я до рога, правда і життя...» (Ів.14:6), «Хто вірує в Мене, життя вічне той має» (Ів.6:47), а також наказ Христів, «... щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння і прощення гріхів між народів усіх...»

ло участь близько 230 представників 20 релігій, починаючи від християн і закінчуючи сповідниками різних племінних вірувань. Мета зустрічі — спільна молитва, обговорення насущних проблем, таких, як війни, тероризм, прірва між багатими і бідними

нику синю хустинку з написом по-італійськи слова «мир».

Офіційну церемонію закриття конференції, яка відбулася на площі св. Петра, очолив Іван Павло II. В ході церемонії була зачитана завершальна заява, в якій наголошувалося на необхідності діалогу між різними релігіями, на потребі об'єднатися для протистояння важким соціальним проблемам, на релігійних традиціях, котрі, за словами авторів заяви, є «необхідними джерелами для подолання... роздробленості... для зміцнення дружби між народами...»

Як бачимо, на конференції йшлося про згоду Христа з веліярмом, а джерелом усього доброго названо не Бога, а традиції.

Папський престол, організуючи міжрелігійні зустрічі, основною метою яких є «зібратися разом, щоб помолитися», таким чином визнає, що християнство — це така ж релігія, як, наприклад, індуїзм чи якийсь племінний культ. Коли ж насправді Христос стоїть над релігіями і прийшов, щоб звільнити людей від релігійності, яка пропонує або спасіння власними силами віруючого, або ж нірвану чи якийсь інший сурогат винагороди за вірність у виконанні обрядів та дотриманні традицій.

Чуже ярмо

До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Яка згода в Христа з белійярмом? Або яка частка вірного з невірним? (2 Кор. 6:14-15)

(Лк.24:47) дають підставу стверджувати, що всі релігії, які пропонують вічність без Христа, — омана і пастка для душ людських. А тому справжня християнська церква має засвідчити прихильникам всіх вірувань, що тільки Ісусові Христові дана «всяка влада на небі й на землі» і що свободи, миру і спасіння без Нього немає. Отож, міжрелігійні зустрічі — це дуже добре, якщо вони переслідують таку мету.

За повідомленнями засобів масової інформації, 25-28 жовтня у Ватикані відбулася чергова міжрелігійна зустріч, в якій взя-

країнами, корупція в політиці, поширення СНІДу, релігійна нетерпимість. На відкритті зустрічі було зазначено, що в її ході головний акцент ставитиметься на практичних аспектах співробітництва.

Учасники зустрічі молилися разом в Ассізі біля гробниці святого Франциска. Перед молитвою буддійський монах передав кардиналу Арінзе пергамент з підписами всіх учасників зустрічі на знак вдячності Ватикану за організацію цього заходу. У відповідь на це ватиканський прелат подарував кожному учас-

Проти чого ж ти протестував, Мартіне?

31 жовтня 1999 р., через 482 роки після того, як Мартін Лютер вивісив на двері церкви у Віттенберзі свої знамениті 95 тезисів з протестом проти основних доктрин католицького вчення, поклавши таким чином початок Реформації, лютерани і католики підписали спільну декларацію, яка закінчила віковічні богословські спори про виправдання християнина — тільки вірою (як учив Лютер), чи вірою і добрими ділами (як учить католицька церква).

Святкування з приводу підписання декларації розпочалися вранці з покаянного богослу-

жіння в католицькому соборі Аусбурга: католики і лютерани попросили один в одного прощення за те, що в ході історії вони не завжди намагалися зберегти єдність. Потім 2000 чоловік пройшли пішки близько кілометра до лютеранської церкви св. Анни, де відбулася екуменічна молитва, після якої кардинал Едвард Кессиді, президент Папської ради із сприяння християнської єдності, і лютеранський єпископ Християн Краузе підписали спільну декларацію про доктрину виправдання. Згідно цього документу, обидві сторони прийшли до згоди в

питанні про виправдання вірою і колишні взаємні доктринальні заперечення більше не стосуються спільного вчення.

Ключова фраза документа міститься в параграфі № 15: «Разом ми сповідуємо, що нас приймає Бог і що ми здобуваємо Святого Духа, Який обновляє наші серця, зміцнює нас і захищає нас до добрих діл — не на основі наших заслуг, але тільки через благодать і віру в спасаюче діло Христа».

Підписання богословської декларації не означає повного об'єднання лютеран з католиками і не передбачає спілкування в таїнствах між двома конфесіями. Але чи не є це першим кроком протестантизму назад?

БЛАГОВІСНИК

чекає вас

у 2000 році

*Що там,
у новому тисячолітті?*

Біблія каже:

*«Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той
Самий!» (Послання до євреїв 13:8),*

«Кожного часу надійтеся на НЬОГО» (Псалом 62:9)